

Lucrari si daruri ale Duhului Sfant

Este vorbirea in limbi semnul caracteristic al primirii Duhului?

Nu tagaduim ca vorbirea in limbi care vine de la Dumnezeu poate sa fie, in unele cazuri, un semn al primirii Duhului, Scriptura ne spune asa (Fapte 10.46); dar tagaduim ca acesta ar fi semnul initial, semnul caracteristic:

- Biblia spune dimpotriva. In adevar, in capitolul 12 din 1 Corinteni, apostolul Pavel spune, in versetul 13: „printr-un singur Duh, noi toti am fost botezati intr-un singur trup”, dar in versetul 30 el pune intrebarea: „Toti vorbesc in limbi?” Aceasta intrebare cere un raspuns negativ. Daca limbile pot sa fie date unora, ele nu sint singura dovada a primirii Duhului. Pentru a inlatura versetul acesta, unii aduc doua motive: Aici ar fi cazul de darul de a vorbi „in alte limbi”, acordat numai unora si nu de semnul limbilor daruit tuturor. Argumentul acesta este fals, caci versetul acesta cuprinde in mod clar pe toti aceia despre care s-ar putea spune ca „vorbesc in limbi”; de altfel, in Fapte 2.4 ni se spune de vorbirea „in alte limbi”.

Aici s-ar spune despre vorbirea in limbi in adunare (ca in 1 Corinteni 14.27). Versetul 28 din capitolul 12, pe care se sprijina, nu spune ca aceste daruri (apostoli... ajutorari... limbi...) ar trebui in mod obligatoriu sa se arate in adunare, ci ca ele au fost rinduite de Dumnezeu in adunare, fapt care este cu totul diferit. Versetul 18 confirma: „Dumnezeu a pus madularele in trup, pe fiecare asa cum l-a placut.” Lucrarea madularelor diferite se poate desfasura spre folosul trupului (versetul 25), dar intocmai ca in trupul omenesc, n-am putea limita activitatea lor.

- in capitolele 14,15 si 16 din Ioan, in care Domnul sta de vorba cu ucenicii Sai despre plecarea Sa care avea sa aiba loc in curind si despre venirea Duhului Sfant, niciodata nu este vorba de vreun semn a carui lipsa ar fi insemnat intr-un mod hotarit neprimirea Duhului! Daca ar fi existat un asemenea semn, s-ar putea spune ca Domnul a uitat sa spuna ce era esential! Dimpotriva, consecintele venirii Duhului Sfant sint numeroase si dorim sa subliniem doua din ele:

- sa conduca pe cei credinciosi in tot adevarul,

- sa slaveasca pe Hristos.

De aceea ratacirile in invatatura si neorinduielile dintr-o grupare de credinciosi arata, fara cea mai mica indoiala, ca Duhul Sfant nu isi are libertatea de a lucra printre ei.

Chiar daca toti crestinii ar trebui sa vorbeasca o limba de neinteles, aceasta n-ar fi un semn care i-ar caracteriza, care i-ar deosebi de alti oameni, pentru ca gasim acelasi fapt la:

preotii budisti,

calugarii cersetori musulmani,

zulusii, indigenii din Borneo,

persoanele spiritiste,

oamenii stapiniti de Cel Rau,

unii oameni bolnavi mintal.

In adevar, limbajul personal al acestor bolnavi (expresii neintelese, fara nici o legatura...) nu se aseamana cu cel al vorbitorilor in limbi? Nu este la fel ca sfaturile date de unii pastori? Iata ce spun acestia: „Lasati sa va mearga limba, spuneti orice, rostiti silabele care va vin in minte, repetatile, dati la o parte ratiunea" sau: „Eu am sa va spun citeva cuvinte... voi sa le repetati. Le veti incurca, dar sa nu va nelinistiti. Continuati sa le repetati de mai multe ori si in curind veti vorbi in limbi".

Abia daca este vorba sa mai spui ca adevaratul „dar al limbilor" comunicat de Duhul lui Dumnezeu nu are nici o legatura cu aceste tehnici absurde.

Ce texte se citeaza ca sa se afirme ca „vorbirea in limbi este singura marturie scripturistica a botezului Duhului Sfint?" Ele sint in numar de patru:

Fapte 2. Sa notam ca felul cum a fost primit atunci Duhul Sfint a fost spontan (versetul 4) si nu provocat. Atunci s-a aratat un dar al Duhului, ca in 1 Corinteni 12.10; utilitatea darului acestuia este aratata imediat (versetul 5): indurarea divina inlatura pentru acel timp judecata care cazuse peste neamuri in Geneza 11.6-9, in asa fel incit toti puteau sa inteleaga, in propria lor limba, lucrurile minunate ale lui Dumnezeu (versetul 11).

Fapte 10.46. Darul limbilor raspindit in mod suveran de Dumnezeu peste acesti credinciosi arata, fara indoiala, primirea Duhului: sint aceleasi semne care fusesera date in Fapte 2, incit Petru a putut marturisi inaintea apostolilor ca si neamurile au primit Duh Sfint. Sa observam totusi ca Petru nu spune, simplu, ca Duhul Sfint a cazut peste ei, nici chiar ca a venit peste ei intr-un mod obisnuit, ci „ca si peste noi la inceput" (Fapte 11.13) si el leaga faptul acesta de fagaduinta pe care Domnul a amintit-o ucenicilor Sai chiar inainte de ziua Cincizecimii (Fapte 11.16; 1.5). Asa cum a spus cineva: „limbile erau un semn, nu pentru ca erau asteptate, ci tocmai pentru ca erau neasteptate, necerute, neobisnuite - pentru a convinge chiar pe iudeii cei mai impotriviitori, ca Dumnezeu voia sa-i aiba atit pe cei dintre neamuri cit si pe iudei, in poporul Sau".

- Fapte 19.6: „ei vorbeau in limbi si proceau". Aici sint doua daruri ale Duhului Sfint care aratau, desigur, primirea Duhului. Si Duhul Sfint despre care ei nu stiau ca exista, Se arata in ei prin semne care nu se pot pune la indoiala.

In aceste trei cazuri istorisite in cartea Faptelor Apostolilor, darurile Duhului (vorbirea in limbi, prorocia) arata primirea Duhului Sfint de aceste grupuri diferite de credinciosi; dar are cineva dreptul sa generalizeze faptul acesta? (Limbile nu sint mentionate in capitolele 8 si 9, deci nu le putem

aduce aici in mod artificial). Am vazut cu alta ocazie ca in capitolele 2 si 10 ni se arata cazul general, dar ca era vorba atunci de darul Duhului Sfint care este pentru toti cei credinciosi (Efeseni 1.13), in timp ce aici este vorba de darurile distribuite in mod suveran de Duhul lui Dumnezeu, dar nu la toti (1 Corinteni 12.29-30).

De ce sa taci cind este vorba de multimea celorlalte cazuri despre care Scriptura nu vorbeste? Niciodata nu mai este vorba de darurile acestea in legatura cu primirea Duhului; cind S-a angajat Dumnezeu sa dea darul limbilor tuturor credinciosilor? In capitolul 16 din evanghelia dupa Marcu veti spune. Sa cercetam deci versetele acestea:

Marcu 16.17,18. Daca cineva ar vrea sa afirme, potrivit textului acestuia, ca toti credinciosii trebuie sa vorbeasca in alte limbi, ar trebui sa afirme in acelasi timp ca:

- toti cei credinciosi trebuie sa scoata demonii,

- toti cei credinciosi pot lua in mina serpi fara sa sufere nici un rau (cum a fost cazul cu apostolul Pavel in Fapte 28.5),

- toti credinciosii pot sa bea ceva aducator de moarte, fara sa moara (sa notam ca aici este scris: „daca vor bea...”),

- toti credinciosii ar putea cu usurinta sa-si puna minile peste bolnavi, (dar semnul dat nu este in punerea miinilor... ci in vindecarea bolnavilor!), nu unul din cind in cind, nici chiar noua din zece, ci toti bolnavii vindecati prin puterea lui Dumnezeu (ca in Fapte 5.16 si 28. 8,9).

Dar ce constatam? Disparitia mai mult sau mai putin completa a acestor semne date potrivit intelepciunii lui Dumnezeu pentru stabilirea crestinismului:

Cand un credincios este muscat de un sarpe, el se grabeste sa caute o doctorie, iar daca bea o otrava, moare. Daca intelepciunea lui Dumnezeu a retras semnele acestea atunci cind ele n-au mai fost absolut necesare, cine ii va spune: Ce faci?

In legatura cu textul acesta, socotim ca trebuie sa mai retinem:

- ca este vorba de semne si nu de daruri ale Duhului,

- ca aceste semne nu erau promise apostolilor (care promisera misiunea de a predica: versetul 15), ci acelora care aveau sa creada in urma cuvintului lor,

- ca semnele acestea sint prezentate ca o consecinta a credintei (cei care vor crede: versetul 17) si nu ca o consecinta a unei presupuse „a doua experienta”.

Atunci cind Scriptura spune ca „limbile sint un semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredinciosi” (1 Corinteni 14.22), unul care ar „vorbi in limbi” ar ajunge un semn pentru cei credinciosi. Inca o data trebuie sa notam ca o astfel de invatatura este in afara Cuvintului lui Dumnezeu.

Natura si scopul vorbirii in limbi

1. Natura vorbirii in limbi

Cine vorbea intr-o limba nu vorbea oamenilor, ci lui Dumnezeu (capitolul 14.2, 28), adica nu vorbea catre oameni, ci se adresa lui Dumnezeu. Acesta este un principiu dovedit istoric de relatarea lui Luca din Faptele Apostolilor 2. Iudeii din diferite tari care se aflau la Ierusalim i-au auzit pe cei o suta douazeci vorbind in toate dialectele in care ei, iudeii imprastiati, au fost nascuti si, mirati si inspaimintati, au exclamat: „ii auzim vorbind in limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu” (versetul 11).

Vorbind lucrurile minunate ale lui Dumnezeu - aceasta nu era o vestire a Evangheliei - era cu mult mai mult, o lauda a lui Dumnezeu. Dar ca aceasta lauda nu s-a facut in limba sfinta, ebraica, ci in limbile neamurilor, era un lucru cu totul nou si de neconceput pentru iudei.

Faptele Apostolilor ne vorbesc despre trei ocazii in care s-a vorbit in limbi: la Ierusalim (capitolul 2), la Cezareea (capitolul 10) si la Efes (capitolul 19). Dar cu nici una din aceste ocazii, prin vorbirea in limbi nu s-a vestit Evanghelia, ba mai mult, nu gasim acest lucru in intregul Nou Testament. Si aici Pavel spune, inspirat de acelasi Duh Sfint ca si scriitorul Faptelor Apostolilor: „Pentru ca cine vorbeste in limba nu vorbeste oamenilor, ci lui Dumnezeu; caci nimeni nu-l intelege si, in duh, el spune taine” (1 Corinteni 14.2).

Vorbirea in limbi este indreptata catre Dumnezeu, este rugaciune, multumire, lauda (capitolul 14.14-17). Aceasta este trasatura principala a acestui dar.

In acest sens, apostolul nu are nimic impotriva vorbirii in limbi, in masura in care unul care interpreta facea intelese cele spuse (capitolul 14.5, 13, 39). Daca insa interpretul lipsea, atunci darul vorbirii in limbi nu trebuia sa se foloseasca in adunare (capitolul 14.28). El insusi vorbea in limbi mai mult decit ei toti, adica el ii spunea taine lui Dumnezeu, rugindu-se Lui, laudindu-L si multumindu-I; dar el nu facea aceasta in adunare. Acolo prefera sa spuna cinci cuvinte intelese, decit zece mii de cuvinte in limba (capitolul 14.19). Este un exemplu demn de urmat pentru toti care astazi sint de parere ca prin vorbiri tainice, de neinteles, ii pot zidi pe altii!

Cine vorbea intr-o limba fara a avea un interpret se zidea pe sine insusi; caci nimeni nu intelegea ce spune (capitolul 14.4). Dar zidirea proprie in legatura cu Adunarea - si despre aceasta este vorba in 1 Corinteni capitolele 12 pina la 14 - nu este gindul, nu este telul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu da daruri fiecaruia in parte ca prin acestea sa se zideasca numai pe sine. De aceea, in versetul 4 nu gasim doar o constatare, ci si o anumita mustrare. Era in natura limbilor sa fie numai atunci spre zidirea Adunarii, cind erau si interpretate.

„Limbile” sînt redade si in prima epistola catre Corinteni, limbi normale, omenesti, pe care Duhul le dadea sa le vorbeasca acelora care nu le-au invatat niciodata (comparati si cu Faptele Apostolilor 2.4, 11). Presupunerea sau chiar sustinerea faptului ca apostolul si chiar si altii ar fi vorbit „limbi ingeresti” (citeste in capitolul 13.1) este absurda. Toate propozitiile din capitolul 13 care incep cu „chiar daca ...” sînt de natura pur ipotetica si inseamna: „Presupunem cazul ca as face cutare si cutare lucru”. Dar Pavel insusi recunoaste ca nu stie totul, ci ca el cunoaste „in parte” (versetul 9). El nu si-a dat toata averea pentru hrana saracilor, nu si-a dat trupul sa fie ars. Tot astfel si versetul 1 este o simpla presupunere a unor lucruri imaginabile prin care vrea sa dovedeasca cit de lipsit de valoare este totul, daca ceea ce insufleteste faptele nu este dragostea. El nu prezinta un fapt care la el a fost realitate. De aceea verbul este folosit la conditional: „Chiar daca as vorbi”.

2. Scopul si scopul vorbirii in limbi

Despre scopul vorbirii in limbi, Pavel vorbeste foarte vag. El este cuprins in 1 Corinteni 14.21-25: „In lege este scris: »Voi vorbi poporului acestuia prin alte limbi si prin buze straine, si nici asa nu Ma vor asculta«, zice Domnul. Prin urmare, limbile sînt un semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredinciosi; prorocia, dimpotriva, este un semn nu pentru cei necredinciosi, ci pentru cei care cred. Deci, daca toata biserica s-ar stringe la un loc si toti ar vorbi in limbi, si ar intra oameni simpli sau necredinciosi, n-ar zice ei ca sinteti nebuni? Dar daca toti prorocesc si intra vreun necredincios sau vreunul simplu, el este incredintat de toti, este judecat de toti. Tainele inimii lui sînt descoperite, asa ca va cadea cu fata la pamint, se va inchina lui Dumnezeu si va marturisi ca, in adevar, Dumnezeu este in mijlocul vostru.”

Invatam aici (versetul 22), ca limbile sînt un semn nu pentru cei credinciosi, ci pentru cei necredinciosi. La cine se refera apostolul cind spune „cei necredinciosi”? Citatul din Isaia 28 din versetul anterior arata clar acest lucru: sînt evreii necredinciosi. Lor le va vorbi Dumnezeu in limbi necunoscute, a spus prorocul Isaia - si aceasta ca judecata - dar si asa, vor auzi si nu vor intelege, dupa cum aminteste acelasi proroc in alt loc (capitolul 6.9).

Atunci de ce credinciosii din Corint au fost atit de mindri de acest dar, care in sine a fost un semn al judecatii pentru natiunea necredincioasa a iudeilor? Era un semn al judecatii, in masura in care aceste limbi aratau ca Dumnezeu Isi va intoarce fata de la acest popor ca intreg si Se va indrepta spre cei dintre neamuri.

Exact acest lucru il gasim in Faptele Apostolilor 2. Dumnezeu le-a vorbit in alte limbi, in limbile tarilor in care multi dintre ei au fost alungati prin caile cirmuirii lui Dumnezeu. Ei le-au auzit, dar nu le-au inteles cu adevarat. Marea majoritate a acestui popor a ramas necredincioasa si L-a lepadat in continuare pe Hristos. Pentru ei deci, limbile au fost un semn. Evenimentele din Ierusalim, Cezareea si Efes dovedesc aceasta: la toate cele trei ocazii, semnul vorbirii in limbi era in legatura cu iudeii.

In versetele 23 si 24, apostolul vorbeste din nou de necredinciosi, dar el ii pune in legatura cu un alt grup, cei fara daruri. Aceasta duce la concluzia ca acum el nu vorbeste de grupul celor „necredinciosi” ca atare, ca in versetul 22, ci de niste necredinciosi care vorbesc greceste („si intra vreun necredincios sau vreunul simplu”), care ar putea veni in mijlocul lor si i-ar putea considera

„nebuni”, dacă totți ar vorbi în limbi. De ce „nebuni”? Pentru că, spre deosebire de iudeii necredincioși din diaspora, nu ar înțelege limbile.

Faptul că apostolul vorbește în versetul 22 de iudeii necredincioși, iar în versetele 23 și 24 de grecii necredincioși, este întărit și prin aceea că în primul caz el pune articolul înainte de „necredincioși”: „cei necredincioși”, iar în al doilea caz îl omite. Dacă în primul caz a vrut să caracterizeze doar citiva oameni ca necredincioși, atunci ar trebui neapărat să lipsească articolul în limba greacă. Datorită faptului că îl folosește, înseamnă că se referă la un anumit grup de necredincioși - tocmai iudeii.

Să menționăm încă odată acest punct important: limbile nu au fost destinate spre a fi o mărturie pentru cei credincioși, ci ele au fost un semn pentru poporul necredincios al evreilor. Că acest semn nu va fi pentru multă vreme este evident, dacă s-a înțeles sensul lui de bază.

Astfel apostolul a arătat deja în 1 Corinteni 13.8, că acest dar se va sfîrși în final, de aceea noi astăzi nu trebuie să-l mai așteptăm. El a fost împreună cu alte daruri - vindecările, facerea minunilor (citește în capitolul 12.9-10 și 29-30) - dat de Domnul pentru confirmarea mărturiei apostolilor Săi cînd Noul Testament era încă nou și nu existau încă toate partile sale (Marcu 16.20; Faptele Apostolilor 14.3).

Plinatatea Duhului

Expresiile „umplut de Duh Sfînt” și „plin de Duh Sfînt” se întîlnesc de 15 ori în Noul Testament. Cea dintîi dintre aceste expresii este aproape totdeauna legată de o mărturie dată cu gura, deseori în condiții de împotrivire; ea pare să fie o putere deosebită pentru o slujbă sau o mărturie anumită (este folosită de 8 ori: Luca 1.15,41,67; Fapte 2.4; 4.8,31; 9.17; 13.9).

Cea de a doua expresie ne face să ne gîndim mai ales la o stare care caracterizează pe unii credincioși, dar pe care totți ar trebui să-o caute. Ea se întîlnește de 7 ori (de cinci ori ca adjectiv, în Luca 4.1; Fapte 6.3,5; 7.55; 11.20 și de două ori ca verb, în Fapte 13.52 și Efeseni 5.18).

Expresia „plinatatea Duhului” nu se găsește în Biblie și nu o vom folosi aici decît ca fiind potrivită unui credincios în care Duhul Sfînt nu este împiedicat de firea păcătoasă.

Unii învătă că vorbirea în limbi este semnul caracteristic al plinatății Duhului, că s-ar asemana cu o inimă prea plină care da pe deasupra.

De aceea punem întrebările acestea:

De ce Ioan, Elisebata și Zaharia nu vorbeau în limbi, deși ei fuseseră umpluți cu Duh Sfînt, mai înainte chiar ca Duhul Sfînt să coboare într-un mod definitiv asupra celor credincioși (Luca 1.15,41,67)?

De ce nu ni se spune niciodată că Domnul Isus ar fi vorbit în limbi, pentru că El cunostea mai bine ca oricine plinatatea aceasta (Luca 4.1)?

De ce faptul de „a vorbi alte limbi” nu este legat decit o singura data de plinatatea Duhului Sfint (Fapte 2.4)? De ce, in toate celelalte cazuri, se intilnesc cu totul alte manifestari, ca de exemplu: vestirea evangheliei (Fapte 4.8,31), privirea la Isus in slava (Fapte 7.55) sau chiar recunoasterea unei stari rele duhovnicesti (Fapte 13.9)? Ea este de asemenea strins legata de bucuria crestina (Fapte 13.52).

Este potrivit Scripturii (Fapte 2.4; 9.17) ca aceasta „plinatate” sa poata fi primita sau realizata in clipa in care Duhul vine sa-Si faca locuinta in cel credincios, dar faptul acesta nu este de ajuns, el se poate reinnoi (Fapte 4.31) si trebuie sa se reinnoiasca: acesta este in acelasi timp privilegiul si raspunderea crestinului: „Nu va imbatati de vin, aceasta este destrabalare. Dimpotriva, fiti plini de Duh, vorbind intre voi cu psalmi, cu cantari de lauda si cu cantari duhovnicesti, laudind si cintind Domnului in inima voastra, multumind totdeauna Celui care este Dumnezeu si Tatal, pentru toate, in Numele Domnului nostru Isus Hristos, supunindu-va unii altora in frica lui Hristos” (Efeseni 5.18-21).

Aici este vorba de o porunca precisa, adresata tuturor crestinilor, pe care trebuie s-o puna in practica, avind aceeasi grija pe care o au de a se feri sa nu se imbete.

Nu se spune: „Rugati-va ca sa fiti plini de Duh”, caci aceasta nu depinde de Dumnezeu, ci de noi; daca sintem plini de noi insine, plini de lucrurile care ne preocupa atit de usor inimile, Duhul Sfint este, pentru a spune astfel, in imposibilitatea de a ne umple: tot locul este deja ocupat!

Nu se spune: „Umpleti-va!” ci „fiti plini!” Sa marturisim tot ce ne lipseste, sa ne prezentam inaintea lui Dumnezeu ca niste vase goale: El le va umple cu Hristos, le va umple cu Duhul Sau, nu odata pentru totdeauna, nu uneori, ci mereu. „Daca inseteaza cineva, sa vina la Mine si sa bea”, spune Isus. „Cine crede in Mine, din inima lui vor curge riuri de apa vie, cum a zis Scriptura” (Ioan 7.37, 38).

Daca nu gustam plinatatea aceasta, nu este decit o singura piedica: pacatul. Daca Duhul Sfint trebuie sa ne faca sa ne judecam greselile marturisite, El este in noi un Duh de mustrare si nu poate, in acelasi timp, sa ne faca sa ne preocupam cu Hristos. Sa ne asezam deci in lumina lui Dumnezeu, sa ne marturisim lipsurile, cu siguranta ca singele lui Isus Hristos, Fiul Sau, ne curateste (in greceste: continua sa ne curateasca) de orice pacat (1 Ioan 1.7).

Sint trei consecinte ale plinatatii Duhului:

- lauda,
- recunostinta,
- supunerea unora fata de altii.

Asa sa fie partea oricarui rascumparat!

Roada Duhului

Toate calitatile placute ale firii celei noi pe care ne-a dat-o Dumnezeu, acestea sint roadele Duhului Sfint care lucreaza in cei credinciosi.

Epistola catre Galateni ne da lista, nelimitata, a roadelor aduse de cele doua firi ale credinciosului (si noi sintem raspunzatori sa nu lasam sa se desfasoare decit cele ale firii celei noi):

faptele firii pacatoase: desfrinare, necuratie, destrabalare, idolatrie, vrajitorie, vrajmasii, certuri, gelozii, miinii, neintelegeri, dezbinari, secte, invidii, ucideri, betii, petreceri dezmatate si alte lucruri asemanatoare cu acestea (Galateni 5.19-21);

roada Duhului: dragoste, bucurie, pace, indelunga rabdare, bunatate, facere de bine, credinciosie, blindete, stapinire de sine (Galateni 5.22).

In ultima lista, cele dintii trei trasaturi ne prezinta rezultatele activitatii Duhului in noi, fata de Dumnezeu; urmatoarele cinci sint in legatura cu oamenii, iar ultima se refera la noi insine. Si se pune intrebarea: Ce roade aducem?

Botezul Duhului si primirea Duhului

Ce inseamna cuvintele „a fi botezat”?

Unele persoane vorbesc „de a fi botezat” in sensul de a fi botezat cu Duhul Sfint; aceasta expresie da loc la confuzie, ea nu este niciodata folosita in Scriptura in sensul acesta, ci totdeauna in sensul de a fi botezat cu apa sau intr-un sens deosebit, usor de inteles (ca in Marcu 10.38-39; Luca 12.50). In adevar, din cele 96 de cazuri in care este folosita expresia botez sau a boteza, nu sint decit 7 care se refera direct la botezul Duhului Sfint si, cu o singura exceptie (1 Corinteni 12.13), totdeauna arata o paralela cu botezul cu apa (Matei 3.11; Marcu 1.8; Luca 3.16; Ioan 1.33; Fapte 1.5 si 11.16). Cind Scriptura spune despre o persoana ca a fost botezata (fara sa precizeze ceva mai mult), aceasta vrea totdeauna sa spuna ca a fost botezata cu apa si nimic altceva. In ce priveste primirea Duhului Sfint, Cuvintul lui Dumnezeu se exprima in felul acesta:

- darul Duhului Sfint (Fapte 2.38; 10.45; 15.8; Romani 5.5; conf. 1 Tesaloniceni 4.8 si 1 Ioan 3.24),
- a primi Duh Sfint (Fapte 10.47; 19.2; Romani 8.15; 1 Corinteni 2.12),
- a fi pecetluit cu Duh Sfint (Efeseni 1.13; 4.30),
- a fi botezat cu Duh Sfint (1 Corinteni 12.13).

Aceste expresii prezinta aspecte diferite ale aceluiasi fapt, ele sint asemanatoare, insa cele doua dintii sint cele mai clare pentru noi. In treacat sa notam ca Biblia nu vorbeste niciodata nici de „cea dintii experienta”, nici de „cea de a doua experienta”, cuvintele acestea (in sensul in care se folosesc astazi) fiind cu totul straine Noului Testament.

Trebuie sa fii botezat cu foc?

Observatie cu privire la Matei 3.11 si la locurile paralele

Nimeni altul in afara lui Ioan Botezatorul nu vorbeste despre a fi botezat cu Duh Sfint si cu foc. Sa vedem deci in ce legatura de idei (de citit cu atentie versetele 5 pina la 12 care formeaza un intreg):

Textul acesta vorbeste despre doua feluri de persoane: cei care se pocaiesc cu adevarat (versetul 6) si cei fatarnici (versetul 7). Unii sint asemanati cu niste pomi care fac roade bune, ceilalti cu niste pomi care fac roada rea (versetul 10), de asemenea cu griul si cu pleava (versetul 12).

Este aici aratata foarte clar judecata care va veni peste cei rai, cei drepti fiind crutati (versetul 10) si „strinsi in grinar” (versetul 12). Tot asa, in versetul 7 se spune despre „minia care vine”, in versetul 10 despre pomul care este „taiat si aruncat in foc”, iar in versetul 12 despre „aria curatita” si despre „pleava arsa intr-un foc care nu se stinge”.

Deci intre doua versete care vorbesc despre judecata se situeaza cuvintele acestea ale lui Ioan Botezatorul, prin care el anunta, in modul cel mai clar, actul oficial care va trebui sa inaugureze cele doua dispensatii care aveau sa urmeze:

- cea a harului: botezul cu Duh Sfint,
- cea a judecatii: botezul cu foc (vezi Isaia 61.2; Maleahi 3.2,3:4.1).

Aici, Ioan Botezatorul nu-L arata pe Mesia ca Mintuitorul venit in har, ca Miel al lui Dumnezeu care ridica pacatul lumii (Ioan 1.29), ci ca Cel care este Capetenia imparatiei, Cel care va trebui sa execute judecata asupra acelor care nu se vor pocai.

Semnificatia focului in Scriptura

El este simbolul judecatii care arde, asa cum arata clar textul acesta. Sa citam si alte versete care confirma lucrul acesta:

- Deuteronom 32.22: „Caci focul miniei Mele s-a aprins si va arde pina in cea mai adinca Locuinta a Mortilor, va nimici pamintul...”
- Isaia 29.6: „De la Domnul ostirilor va veni pedeapsa, cu... Flacara unui foc mistuitor”.
- Isaia 66.15,16: „Caci iata, Domnul vine cu un foc si carele Lui sint ca un virtej, ca sa dea minia Sa cu furie si mustrarea Sa cu flacari de foc. Caci prin focul si prin sabia Sa, Domnul va intra la judecata cu oricine...”
- Ieremia 21.12: „Casa a lui David... faceti dreptate... ca sa nu izbucneasca minia Mea ca un foc si sa se aprinda fara sa se poata stinge, din cauza rautatii faptelor voastre”.
- Ezechiel 22.31: „imi voi varsa indignarea peste ei, ii voi nimici in focul miniei Mele”.

- Tefania 3.8: „Am hotarit sa string popoarele, sa adun imparatiile, ca sa-Mi vars indignarea peste ele, toata aprinderea miniei Mele; caci tot pamintul va fi mistuit de focul geloziei Mele" (si 1.18).

Da, Dumnezeu nostru, Dumnezeu harului este si un foc mistuitor (Evrei 12.29).

O expresie nefolosita

Aceasta expresie, folosita o data de Ioan Botezatorul, nu este redada decit de Matei si Luca, potrivit cu caracterul evangheliei lor. Matei il prezinta pe Mesia, Cel uns, care, dupa ce avea sa fie omorit, isi va instaura imparatia prin judecata (Daniel 9.25,26; Psalmul 2). Luca Il prezinta pe Fiul Omului, care, datorita umilirii Lui si ascultarii Lui pina la moarte, a primit autoritatea de a judeca (Ioan 5.27; Filipeni 2.8-11).

In afara de Matei 3.11 si Luca 3.16, expresia aceasta nu este folosita niciodata. Domnul insusi a poruncit ucenicilor Sai sa ramina la Ierusalim pina ce vor fi imbracati cu putere de sus, sa astepte fagaduinta Tatalui, pe care El o va trimite (Luca 24.49). El spune in Fapte 1.5: „Nu dupa multe zile, voi veti fi botezati cu Duh Sfint". Asemanarea textului din Fapte 1.5 si Matei 3.11 este izbitoare, inasa Domnul nu adauga „si cu foc", fagaduinta Tatalui nefiind judecata - care este „lucrarea Lui neobisnuita si lucrul Lui nemaiauzit" - ci darul Duhului Sfint.

Este coborirea Duhului Sfint un botez cu foc?

Forma sub care Duhul Sfint a venit sa boteze pe cei credinciosi este caracteristica: asupra lui Isus, Duhul a coborit sub forma unui porumbel, simbol al curatiei, pentru a pecetlui pe Acela care este fara pacat; in Fapte 2 sint limbi impartite ca de foc (nu se spune „limbi de foc"). Este puterea lui Dumnezeu in marturie, Duhul coborind peste niste persoane care au o fire pacatoasa (Levitic 23.17: pinile de la Cincizecime aveau aluat, simbol al raului; Luca 12.1 si 1 Corinteni 5.7). Dar acesta nu era un botez al judecatii, caci puterea se arata in har, atit de bine incit orice fiinta din Ierusalim a putut auzi, in propria lui limba, lucrurile marete ale lui Dumnezeu. Nu este interesant sa vezi, dupa multi ani, ca apostolul Petru isi aminteste de aceasta intimplare si spune: „Si mi-am adus aminte de cuvintul Domnului, cum a zis: „Ioan a botezat cu apa, dar voi veti fi botezati cu Duh Sfint" (Fapte 11.16)? Ca unul care a trait intimplarea de neuitat din Fapte 2, el spune ca aceea a fost botezul cu Duh Sfint, dar se fereste sa aminteasca ceva despre botezul cu foc.

Sa fim fericiti ca Dumnezeu si Tatal nostru nu raspunde rugaciunilor alor Sai cind ei cer: „Da-ne un botez cu foc!" Nu! Hristos a purtat judecata in locul nostru pe cruce si acum cel care crede in El are viata vesnica si nu va veni niciodata la judecata, caci a trecut din moarte la viata (Ioan 5.24).

Ce este botezul cu Duh Sfint?

Se aude spunindu-se uneori: „Ai Duhul Sfint, dar nu esti botezat cu Duh Sfint". Istorisirea din Fapte 10 si 11 ne arata lipsa de sens al unor astfel de cuvinte. Desigur, Corneliu si ai sai nu aveau Duhul Sfint inainte ca Petru sa fi venit sa le predice; insa Duhul Sfint a cazut peste ei atunci cind ei au auzit Cuvintul (10.44) si Scriptura spune ca aceasta este: —

DARUL Duhului Sfint (10.45), —

PRIMIREA Duhului (10.47), —

BOTEZUL Duhului fagaduit de Domnul (11.16). Celelalte trei cazuri din Faptele Apostolilor sint tot atit de clare. Toti sint de acord ca in ele se vorbeste despre botezul Duhului, adica:

- in Fapte 2, desi puterea era prezenta, mai intii de toate era primirea Duhului Sfint pe care Isus slavita il trimite din cer (Fapte 2.33). Si tocmai acesta era darul Duhului Sfint (Fapte 2.38);

- in Fapte 8.15-17, faptul ca Duhul Sfint a fost dat, a fost inteles chiar si de Simon Magul (versetul 19);

- in Fapte 19.1-7 Duhul Sfint este Cel care a venit peste ei.

Duhul Sfint este aratat in Scriptura atit ca un duh de infiere, cit si ca un duh de putere, dar nu ca si cum ar fi doua duhuri sfinte sau ca si cum Duhul Sfint dat n-ar fi deci pe deplin, ci acestea sint doua aspecte, doua consecinte ale prezentei Sale in cel credincios.

Impreuna cu apostolul Pavel, punem intrebarea: „Nu stiti ca voi sinteti templul lui Dumnezeu si ca Duhul lui Dumnezeu locuieste in voi?" (1 Corinteni 3.16).

Cum poti sa faci parte din trupul lui Hristos?

- Scriptura este clara: „Printr-un singur Duh (sau in puterea unui singur Duh), noi toti am fost botezati intr-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; si toti am fost adaptati dintr-un singur Duh" (1 Corinteni 12.13).

- Deci prin botezul Duhului Sfint, prin primirea Duhului Sfint cei credinciosi formeaza un singur trup, si prin nici un alt mijloc; Biserica, trupul lui Hristos, nu exista decit dupa coborirea Duhului Sfint in ziua Cincizecimii. A spune unui crestin adevarat ca nu a fost botezat cu Duh Sfint inseamna a-i spune ca nu face parte din trupul lui Hristos. Noi nu putem recunoaste in astfel de afirmatii glasul Pastorului Celui bun. In timp ce Duhul Sfint a fost dat ca sa uneasca pe cei credinciosi, o anumita invatatura cu botezul cu Duh Sfint ii divizeaza; ar putea veni aceasta de la Dumnezeu? Nu, „un vrajmas a facut aceasta" (Matei 13.28).

Trebuie sa observam ca versetul acesta fundamental se gaseste in acelasi capitol cu lista celor noua daruri numite duhovnicesti. Dar in timp ce ni se spune clar ca aceste daruri sint impartite in mod suveran de catre Duhul (versetul 11) si nu tuturor (versetele 28-30), se precizeaza: „Printr-un singur

Duh, noi toti am fost botezati intr-un singur trup" (versetul 13). In trupul omenesc este numai un nas, o gura, o limba, dar sint doua urechi, doua miini, o multime de nervi etc; si tot asa este in trupul lui Hristos: „Dumnezeu a pus madularele in trup, pe fiecare asa cum l-a placut" (versetul 18). Cine va putea obiecta cu privire la locul pe care Dumnezeu l-a dat fiecarui rascumparat? Cine va zice: pentru ca nu esti nas, gura sau limba, nu faci parte din trup? (versetele 14-27).

Sa incercam sa ni-i imaginam pe acesti „crestini" care n-ar face parte din trupul lui Hristos (insa sa citim de fiecare data si contextul):

- Romani 12.4-5: nici un indemn din capitolul acesta nu s-ar potrivi pentru ei,

- 1 Corinteni 12.13,27: ei n-ar avea nici daruri, nici slujbe,

- Efeseni 1.23 si Coloseni 1.18: Domnul n-ar fi Capetenia lor, -

Efeseni 2.16: ei n-ar fi apropiati de Dumnezeu prin singele lui Hristos; ei n-ar cunoaste pacea si n-ar fi impreuna cetateni cu sfintii, oameni din casa lui Dumnezeu,

- Efeseni 3.6: ei n-ar avea parte de „taina lui Hristos" care a fost descoperita,

- Efeseni 4.4: ei n-ar avea nadejde,

- Efeseni 4.12: ei n-ar fi sfinti si n-ar putea fi folositi de darurile pe care Domnul le-a rinduit in mod special pentru zidirea trupului Sau,

- Efeseni 4.15-16: ei n-ar putea creste si n-ar putea fi ziditi,

- Efeseni 5.29-30: ei n-ar fi hraniti si ingrijiti de Hristos,

- Coloseni 2.19: ei n-ar fi nici hraniti, nici strins uniti,

- Coloseni 3.15: pacea n-ar stapini in inimile lor si, pe drept cuvint, nu li s-ar cere sa fie recunoscatori!

Ce sint atunci acesti crestini fara Mingiietor, fara putere pentru marturie, fara Calauza care sa-i conduca in adevar, care n-ar face parte din trupul lui Hristos? Apostolii nici nu i-ar fi recunoscut ca crestini (Iuda 19).

Duhul Sfint „in voi" si Duhul Sfint „peste voi"

Uneori se aude vorbindu-se despre crestini „pe munte" (care au primit Duhul) si crestini „in vale" (care n-au primit Duhul), fapt care este un rasunet si al invataturilor mincinoase ale „martorilor lui Iehova", care spun ca este o clasa de oameni „unsi" (care au primit Duhul) si o clasa de „alte oi" (care nu au Duhul). Altii zic ca se poate sa ai Duhul Sfint „in tine" fara sa-L ai „peste tine", aratind astfel doua „experiente" diferite; sa le cercetam.

Cu ocazia celor patru grupe de persoane despre care se vorbește în Faptele Apostolilor, totdeauna se spune: Duhul Sfânt „asupra voastră” (Fapte 1.8; 8.16; 10.44; 19.6); și am văzut că aceasta era împlinirea făgăduinței Tatălui (Luca 24.49), urmarea înălțării la cer a lui Hristos (Ioan 7.39), că acest botez era darul Duhului Sfânt, venirea Duhului Sfânt ca să boteze pe iudei și pe neamuri într-un singur trup (1 Corinteni 12.13); iar în Ioan 14.16-17 se spune clar: „Tatăl va da un alt Mângâietor... Duhul adevăratului... și va fi în voi”. Vedem clar că cele două expresii sînt identice. Nimeni nu pune la îndoială că cei din Corint fuseseră botezați cu Duh Sfânt și Cuvîntul spune: „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care este în voi și pe care îl aveți de la Dumnezeu?” (1 Corinteni 6.19). Duhul Sfânt în voi sau Duhul Sfânt peste voi sînt două aspecte ale aceluiași adevăr: primirea Duhului Sfânt ca o Persoană divină.

Pentru a sprijini deosebirea greșită aratăta mai sus, unii vorbesc despre textul din Ioan 20.22: „Și spunînd acestea, a suflat peste ei și le-a zis: „Primiți Duh Sfânt” și subliniază ideea că ei au primit Duhul Sfânt în ei (Ioan 20) înainte de a-L primi peste ei (Fapte 2).

Trebuie în primul rînd să recunoaștem caracterul excepțional și unic al întîmplării din Ioan 20. Numai ucenicii au cunoscut istoric vechiul legămînt, prezenta Mesiei în viața pe pămînt, moartea Lui, învierea Lui, înălțarea Lui la cer, coborîrea Duhului Sfânt care a inaugurat perioada harului. Amănunțele experienței lor sînt deci specifice lor, nu sînt generale. De altă parte, aici nu este vorba de primirea Duhului potrivit făgăduinței din Ioan 14.17, căci:

- Duhul Sfânt nu putea coborî pe pămînt ca Persoană divină, potrivit făgăduinței Tatălui, decît numai pe baza rascumpărării și ca urmare a slavirii lui Hristos (Ioan 7.39); de altfel, întărirea acestui fapt este făcută de Domnul însuși, care spune în Faptele Apostolilor 1.4-8, deci după împlinirea din Ioan 20, „să aștepte făgăduința Tatălui... Duhul Sfânt”. Petru da aceeași mărturie în Faptele Apostolilor 2.33: Ioan 20 nu putea fi realizarea făgăduinței divine.

- Nu este vorba aici nici de nașterea din nou, căci ucenicii erau deja născuți din nou, iar Scriptura este clară în privința aceasta.

Verbul „a sufla” folosit în Ioan 20.22, în original este unic în Noul Testament; și el este folosit numai de două ori în Vechiul Testament (în versiunea greacă Septuaginta):

- Geneza 2.7: „Și Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul a devenit un suflet viu”.

- Ezechiel 37.9: Așa vorbește Stăpînul Domnul: „Duhule, vino din cele patru vînturi, suflă peste morții acestia, ca să trăiască!”

Socotim că în Ioan 20 Domnul Isus comunică, pe baza unei lucrări împlinite, viața Sa de înviere, în același fel în care suflarea Domnului introdusese pe Adam în cea dintîi creație, suflarea lui Isus Cel înviat introduce pe cei credincioși în creația cea nouă, așa cum este scris: „Omul dintîi, Adam, a fost făcut un suflet viu; cel din urma Adam, un duh datator de viață”. Textul acesta subliniază marea și slava lui Hristos Cel înviat: El este Cel care aduce pacea, El este Cel care trimite pe ucenicii Săi, El este Cel care comunică viața Sa de înviere, El este Cel care dă autoritate apostolilor!

De alta parte, avem in versetele 19-29 un tablou profetic deosebit de ales. Gasim, in adevar: cei credinciosi sint adunati in cea dintii zi a saptaminii, cu toata impotrivirea; si Domnul era in mijlocul lor, aducindu-le pacea (versetul 19), misiunea Bisericii, ca martora a invierii lui Hristos (versetul 20 si 21), Duhul Sfint dat ca urmare a lucrarii de rascumparare (versetul 22), privilegiul si raspunderea Bisericii (versetul 23), absenta lui Toma (care este o imagine a poporului iudeu care s-a lipsit de binecuvintare) (versetul 24), marturia Bisericii fata de poporul iudeu care refuza sa creada (versetul 25), Isus Se arata poporului iudeu „dupa opt zile”, adica dupa ce o saptamina intreaga (perioada Bisericii) se va fi dus (versetele 26, 27), poporul evreu va crede cind va vedea pe Mesia (versetul 28), partea privilegiata a Bisericii, singura care avea sa primeasca Duhul de infiere (versetul 29).

Depinde botezul Duhului Sfint de botezul cu apa?

Unii spun: „Nu poti sa primești Duhul Sfint daca n-ai fost botezat mai intii cu apa, prin cufundare”. Socotim ca nu aceasta este invatatura Scripturii.

- Fapte 2.38. Petru spune iudeilor: „Pocaiti-va si fiecare din voi sa fie botezat pentru Numele lui Isus Hristos, spre iertarea pacatelor voastre; si veti primi darul Sfintului Duh”.

- Fapte 10.44-48: „Se poate opri apa, ca sa nu fie botezati acestia care au primit Duhul Sfint ca si noi?” Cel care vorbeste este acelasi apostol, care se adreseaza acum celor dintre neamuri.

Nu cautam sa stabilim un principiu si cu atit mai putin o ordine cronologica, in sa spunem clar ca potrivit Scripturii darul Sfintului Duh nu depinde de botezul cu apa (deci cu atit mai putin de metoda in care a fost practicat) si ca harul lui Dumnezeu nu se lasa imprejmuit de principii omenesti. Botezul cu apa este o pecete omeneasca (desi rinduita de Dumnezeu), dar botezul Duhului este pecetea divina pusa pe credinta inimii.

- Fapte 8.13. Vedem ca si Simon Magul a crezut; pe baza acestei marturisiri de credinta, el a fost botezat, dar atunci cind Petru si Ioan s-au rugat ca Duhul Sfint sa coboare peste acesti noi credinciosi, Simon Magul n-a primit Duhul. Motivul ne este dat in versetele 21-23: Simon nu avea nici parte nici sort in toata treaba aceasta. Inima lui nu era dreapta inaintea lui Dumnezeu, era plina de fiere amara si in lanturile faradelegii. Pe om poti sa-l inseli, dar nimeni nu-L va insela pe Dumnezeu.

In ce fel a fost dat Duhul Sfint in cartea Faptele Apostolilor

Faptul ca Duhul Sfint a fost dat de doua ori prin punerea miinilor a fost neinteles atit de mult, incit a devenit temeiul unor sisteme de invatatura si de practica. Dar ce spune Scriptura?

Cazuri generale

In cele doua evenimente solemne in care Duhul Sfint a venit sa boteze pe iudei (Fapte 2) si pe neamuri (Fapte 10), unindu-i intr-un singur trup (1 Corinteni 12.13), Duhul Sfint a venit (a cazut) peste cele doua grupe de persoane fara cerere si fara punerea miinilor. Nici un caz deosebit n-ar

putea tagadui, si cu atit mai putin n-ar putea inlocui, principiul general stabilit aici: Dumnezeu este Cel care da Duhul Sfint, fara a avea nevoie de un intermediu omenesc; si darul acesta este partea tuturor celor credinciosi. Faptul acesta este intarit de cazul celor trei mii de persoane din Fapte 2.41, de cel din Fapte 4.4 si de epistole (2 Corinteni 1.21-22; Efeseni 1.13-14; Romani 8.15; Galateni 3.2). Niciodata nu este vorba de a cere Duhul Sfint si niciodata (in afara de Fapte 9.17 unde este o porunca a Domnului data intr-o viziune si in cele doua cazuri deosebite pe care le vom cerceta) nu este vorba de punerea miinilor. Sa raminem la ce ne spune Scriptura.

Cazuri speciale

Fapte 8.15-19. Este vorba de samariteni, un popor amestecat (2 Imparati 17), cu care iudeii nu aveau de a face (Ioan 4.9). Putea sa se puna in mod serios intrebarea daca Filip n-a facut o lucrare personala, independenta de lucrarea lui Dumnezeu, independent de cei pe care Domnul ii rinduise sa aiba grija de lucrarea Lui. Dumnezeu, in intelepciune Sa, pentru ca lucrarea sa ramina una, da Duhul Sfint prin intermediul lui Petru si al lui Ioan, punind astfel pecetea aprobarii Sale pe lucrarea lui Filip, aratind totodata identitatea deplina cu lucrarea din Ierusalim si subliniind autoritatea apostolilor.

Fapte 19.6. Aici este vorba de niste ucenici ai lui Ioan Botezatorul care stiau foarte bine ca Mesia va boteza cu Duh Sfint (Marcu 1.8), dar care nu stiau ca fagaduinta aceasta fusese deja implinita. Pavel, care nu era deloc mai prejos decit apostolii acestia „nespus de alesi” (2 Corinteni 11.5), isi arata autoritatea sa de apostol, punind miinile peste acesti credinciosi; si Duhul Sfint vine peste ei.

Toti oamenii sint acum in legatura cu cazul general, ei fac parte din poporul evreu sau dintre neamuri (primirea Duhului Sfint este pe baza credintei, fara o anumita cerere si fara punerea miinilor). Nimeni nu s-ar putea alatura astazi de cei din cazurile speciale aratate mai sus, pentru ca nimeni nu mai este dintre samaritenii de atunci sau dintre ucenicii lui Ioan Botezatorul.

Pentru cine este darul Duhului Sfint?

Daca darul acesta nu este pentru lume (Fapte 14.17), el este desigur:

- pentru cei care cred (Ioan 7.39; Fapte 11.17),
- pentru fiii lui Dumnezeu (cei care devin fii, crezind, cum citim in Galateni 4.6),
- pentru toti (adica pentru toti cei care cred: 1 Corinteni 12.13).

Fapte 2.1-4. Toti cei care erau adunati au primit Duhul Sfint (bineinteles, ei erau credinciosi).

Fapte 8. Duhul Sfint nu venise peste nici unul (versetul 16), ci urmare rugaciunii lui Petru si a lui Ioan, precum si a punerii miinilor de catre apostoli, aceia au primit Duhul Sfint. Cine L-a primit? Toti, in afara de cel care nu avea credinta in inima: Simon vrajitorul. Da, Duhul Sfint este pentru toti cei

care cred, dar numai pentru cei care cred cu adevarat.

Fapte 10: toti cei care aud Cuvintul (si il primesc!) beneficiaza de darul Duhului Sfint (versetul 44).

Fapte 19: toti aceia pe care Pavel i-a invatat si peste care si-a pus miinile au primit Duhul Sfint (versetele 6,7).

In afara acestor patru cazuri, sint multe altele, tot in cartea aceasta, in care nu se vorbeste deloc despre primirea Duhului Sfint, atit de normal era faptul acesta, ca urmare a credintei: „Pocaiti-va, si fiecare din voi sa fie botezat pentru Numele lui Isus Hristos, spre iertarea pacatelor voastre; si veti primi darul Sfintului Duh. Caci fagaduinta aceasta este pentru voi, pentru copiii vostri si pentru toti cei ce sint departe acum, in oricit de mare numar ii va chema Domnul Dumnezeu nostru" (Fapte 2.38-39). Cine n-ar putea intelege astfel de cuvinte? Deci asa s-a intimplat cu cei trei mii care s-au intors la Dumnezeu (Fapte 2.41), cu cei cinci mii (Fapte 4.4) si cu toti ceilalti (Fapte 5.14; 6.7; 9.35,42; 11.12,48; 14.1,21; 17.4,12.34; 19.18...). La fel a fost cu cei din Corint (1 Corinteni 2.12; 2 Corinteni 1.21-22), cu cei din Efes (Efeseni 1.13-14), cu cei din Roma (Roamni 8.15), cu cei din Galatia (Galateni 3.2).

Ne ramine sa gindim la un verset deseori citat ca sa arate ca daca unele persoane n-au avut sau nu pot sa aiba Duhul Sfint, aceasta ar fi pentru ca nu asculta de Dumnezeu. Nu ni se spune in Fapte 5.32 despre Duhul Sfint ca „Dumnezeu L-a dat celor care asculta de El”?

Sa cercetam invatatura generala a Scripturilor:

Toti oamenii sint din fire „fii ai neascultarii” (Efeseni 2.2), dar toti sint raspunzatori inaintea lui Dumnezeu sa se pocaiasca (Fapte 17.30) si sa creada (Ioan 3.16; 1 Timotei 2.4) ca sa devina „copii ai ascultarii” (1 Petru 1.14). A nu crede inseamna a nu asculta de Dumnezeu. Ascultarea si credinta sint strins legate in Scriptura, care ne spune de citeva ori despre „ascultarea credintei” (Romani 1.5; 16.26).

Versetul cel mai clar este Ioan 3.36: „Cine crede in Fiul are viata vesnica; dar cine n-asculta de Fiul nu va vedea viata, ci minia lui Dumnezeu ramine peste el”. Cuvintele „a crede”, „a nu asculta” (Ioan 3.36) si „a asculta” (Fapte 5.32) au aceeasi radacina in greceste. Versetul acesta arata ca cei care asculta de Dumnezeu sint chiar cei care cred si de asemenea ca ascultarea nu este legata numai de darul Duhului Sfint, ci si de mintuire. Este deci gresit sa spui ca o persoana mintuita nu are Duhul Sfint pentru ca nu asculta de Dumnezeu, caci daca ea nu are aceasta „ascultare a credintei”, desigur ca ea nici nu este mintuita.

Afirmarea faptului acestuia fundamental nu contrazice deloc faptul celalalt, ca un credincios, copil al lui Dumnezeu, pecetluit cu Duhul Sfint, poate din nefericire sa nu se arate totdeauna un fiu ascultator; de aceea el este indemnat mereu sa arate ascultarea aceasta de fiu (cei necredinciosi nu pot fi indemnati in felul acesta). De alta parte, daca el nu recunoaste practic drepturile lui Hristos asupra vietii lui, Duhul Sfint este intristat.

In ziua de azi, cind se primește Duhul Sfint?

Scriptura zice:

- dupa ce am crezut (Efeseni 1.13),
- cind sintem fii (Galateni 4.6).

Daca nasterea din nou este comunicarea vietii din Dumnezeu unui om care a fost necredincios pina atunci (Ioan 3.3-5; Matei 18.3), pecetea Duhului Sfint este amprenta pe care Dumnezeu o pune pe cel credincios (Ioan 7.39; 14.17). Aceste doua fete pot sa fie in acelasi timp, ele nu ramin ca doua lucruri deosebite.

Cartea Faptele Apostolilor ne prezinta doua cazuri in care Duhul Sfint nu este dat imediat:

Fapte 8. Dumnezeu, prin aceasta intirziere (insa in ce zile!) mentine unitatea lucrarii. Acesta este un caz cu totul deosebit: era pentru prima data cind evanghelia se vestea in afara limitelor strimte ale Ierusalimului (Fapte 8.1).

Fapte 19: Aici intirziera se datoreste unei lipse de cunostinta cu privire la un punct fundamental al invataturii crestine. Acesti „citiva ucenici” care fusesera invatati de Ioan Botezatorul si care locuiau acum la 1,600 km departare de Ierusalim, nu stiau ca lucrarea de rascumparare a fost facuta. Erau desigur „credinciosi”, „ucenici”, dar credinta intr-un Mesia care avea sa imparatiasca nu era de ajuns pentru a face din ei niste „crestini”, trebuia ca ei sa creada in moartea, in invierea si in inaltarea in slava a lui Hristos. Abia de atunci n-a mai fost piedica pentru ca ei sa primeasca Duhul Sfint.

Indata ce un suflet il cunoaste pe Isus Hristos ca Mintuitorul sau personal si se increde in lucrarea desavirsita a crucii, Duhul Sfint este dat. Faptul acesta da celui credincios bucuria mintuirii lui, puterea pentru a umbla asa cum ii place lui Dumnezeu, siguranta primirii sale ca un copil al lui Dumnezeu.

Fapte 2.37-41: cei trei mii de iudei au primit Duhul Sfint in aceeasi zi.

Fapte 2.47: „Domnul adauga in fiecare zi (adunarii) pe cei care trebuiau sa fie mintuiti” (si tocmai prin botezul cu Duh Sfint faci parte din adunarea care este trupul lui Hristos: Efeseni 4.4; 1 Corinteni 12.13).

Fapte 10.44: chiar in clipa in care Corneliu si cei care erau impreuna cu el au auzit Cuvintul prin care li se vestea iertarea pacatelor, Duhul Sfint a cazut peste ei.

Intr-un mod general, putem spune ca niciodata nu este intirziere din partea lui Dumnezeu, dar in zilele noastre, ca si atunci, o invatatura incompleta poate tine un suflet in robie si credinta poate intirzia sa-si insuseasca rezultatele depline ale lucrarii lui Hristos.

Cum este dat Duhul in zilele noastre?

Unii zic: „cerindu-L si cautindu-L cu post si cu rugaciune”, iar altii sustin: „prin punera miinilor pastorului sau in timpul unei stringeri laolalte speciale pentru a astepta Duhul Sfint.”

Scriptura spune:

- prin auzirea credintei (Galateni 3.2),

- prin credinta (Galateni 3.14).

Cererea Duhului Sfint

Pina la Cincizecime, cei credinciosi puteau sa ceara Duh Sfint (Luca 11.13), caci fagaduinta nu fusese inca implinita (Ioan 7.39); tot asa, Domnul Hristos a rugat pe Tatal sa trimita pe Mingietorul, adica pe Duhul Sfint, dar ar fi impotriva Scripturii sa spui ca Domnul Hristos continua sa Se roage acum cu acest scop, cind in Fapte 2.33 ni se spune ca Isus a primit din partea Tatalui, Duhul Sfint fagaduit. Dupa coborirea Duhului Sfint in ziua Cincizecimii, niciodata nu se mai vorbeste despre cererea Duhului Sfint, nici in Faptele Apostolilor, nici in epistole, deci sa raminem la Cuvintul lui Dumnezeu. In ce priveste pe credinciosii adevarati, ei pot sa multumeasca lui Dumnezeu pentru ca, potrivit fagaduintei Lui, ei „au primit Duhul care este de la Dumnezeu” (1 Corinteni 2.12). Din doua lucruri, unul: sau esti un crestin si ai primit Duhul Sfint, potrivit fagaduintei divine, sau nu esti nicidecum crestin (Romani 8.9); ce iti trebuie, este nu sa ceri Duhul Sfint, ci sa-ti insusesti rezultatele lucrarii lui Hristos si sa cunosti adevarata pozitie crestina.

Punerea miinilor pentru primirea Duhului Sfint

Cartea Faptele Apostolilor ne istoriseste doua cazuri in care Duhul Sfint este dat dupa punerea miinilor. Sa le cercetam. Cu greu s-ar putea socoti si Fapte 9.8-18 ca sustinind ideea aceasta, caci pe de o parte aceasta punere a miinilor are loc la o porunca precisa a Domnului, de alta parte faptul acesta se pare sa fie numai in legatura cu vindecarea: versetul 12.

- Fapte 8.11: Atunci Petru si Ioan au pus miinile peste ei si aceia au primit Duh Sfint.

- Fapte 19.6: Cind si-a pus Pavel miinile peste ei, Duhul Sfint a venit peste ei.

In aceste doua cazuri, cum se spune de altfel in Fapte 8.18, Duhul Sfint este dat dupa punerea miinilor apostolilor. Cine nu va intelege in faptul acesta o precizare importanta? Este de ajuns sa faci studii de teologie sau sa vrei sa te consacri slujirii pentru Dumnezeu sau sa fii acceptat ca pastor de catre o biserica, pentru a deveni apostol? (vezi 1 Corinteni 4.9 si 2 Corinteni 12.12). Ne dau

epistolele vreo indrumare in directia aceasta? Nici una!

Stringeri laolalta pentru asteptarea Duhului Sfint

Ele sint cu totul impotriva invataturii Scripturii. Desigur, dupa inaltarea la cer a Domnului Isus, ucenicii trebuiau sa astepte la Ierusalim implinirea fagaduintei Tatalui, adica venirea Duhului Sfint (Fapte 1.4,5) si ei chiar asa au facut; dar aici este vorba de un caz unic, caci pentru prima oara Duhul Sfint avea sa coboare peste cei credinciosi pentru a forma Biserica lui Dumnezeu si aceasta ca urmare a inaltarii in slava a lui Hristos (Ioan 7.39; Fapte 1.33). „In ziua Cincizecimii erau toti impreuna in acelasi loc” (Fapte 2.1). Se rugau? Cuvintul nu ne spune decit, simplu, ca ei erau impreuna. Se asteptau ei la semnele care au insotit si au urmat revarsarii Duhului? Nu, ei nu le stiau; de alta parte, limbile noi din Marcu 16.17 erau pentru cei care aveau sa creada si nu pentru cei care, pentru ca crezusera, aveau sa primeasca Duh Sfint (Ioan 7.39). De alta parte, cea dintii epistola catre Corinteni nu era inca scrisa... Credeti ca printre ei se petreceau aceleasi lucruri care se pot vedea in stringerile acestea laolalta in vederea asteptarii? Credeti ca se incurajau ei unul pe altul, spunind: „Sa cerem! Sa strigam! Iata, e gata sa vina... spuneti: Aleluia!...” Credeti ca ati putea smulge de la Dumnezeu printr-o inscenare atit de trista si de contrara Scripturii, ceea ce Tatal si Fiul au fagaduit ca vor da? (Ioan 14.16,26; 15.26; Fapte 2.33.)

Cum a spus cineva, nu poti decit sa-ti arati durerea pe care o simte orice crestin cind vede pe fratii si pe surorile lui „asteptind ore intregi... rugindu-se, plingind, zbatindu-se, strigind si transpirind ca sa primeasca botezul Duhului Sfint; si, dupa toata aceasta asteptare, toti se intorc acasa, goi, dezamagiti, ca sa vina din nou saptamina urmatoare, sa se roage, sa cinte, sa aduca laude, sa se z bata din nou si sa plece dezamagiti inca o data, apoi sa mai incerce acelasi lucru peste o saptamina. Si in felul acesta, timp de saptamini, de luni, uneori chiar de ani... Se poate gasi in Scriptura vreun lucru care sa fie in legatura cu aceasta cautare si aceasta neimplinire, cu aceasta asteptare si aceasta dezamagire, cu toate aceste venituri si plecari, totdeauna cu sufletul gol, mereu nesatisfacuti si mereu cautind?... Ati putea gasi macar un verset care sa dea o cit de mica incurajare pentru descurajarea aceasta fara sfirsit?”

Impreuna cu apostolul Pavel, sa spunem: „Dar ma tem ca nu cumva, dupa cum sarpele a amagit pe Eva cu viclenia lui, tot asa si gindurile voastre sa nu se strice de la simplitatea si curatia fata de Hristos” (2 Corinteni 11.3).

Este vorbirea in limbi semnul caracteristic al primirii Duhului?

Nu tagadui ca vorbirea in limbi care vine de la Dumnezeu poate sa fie, in unele cazuri, un semn al primirii Duhului, Scriptura ne spune asa (Fapte 10.46); dar tagadui ca acesta ar fi semnul initial, semnul caracteristic:

- Biblia spune dimpotriva. In adevar, in capitolul 12 din 1 Corinteni, apostolul Pavel spune, in versetul 13: „printr-un singur Duh, noi toti am fost botezati intr-un singur trup”, dar in versetul 30 el pune intrebarea: „Toti vorbesc in limbi?” Aceasta intrebare cere un raspuns negativ. Daca limbile pot sa fie

date unora, ele nu sint singura dovada a primirii Duhului. Pentru a inlatura versetul acesta, unii aduc doua motive: Aici ar fi cazul de darul de a vorbi „in alte limbi”, acordat numai unora si nu de semnul limbilor daruit tuturor. Argumentul acesta este fals, caci versetul acesta cuprinde in mod clar pe toti aceia despre care s-ar putea spune ca „vorbesc in limbi”; de altfel, in Fapte 2.4 ni se spune de vorbirea „in alte limbi”.

Aici s-ar spune despre vorbirea in limbi in adunare (ca in 1 Corinteni 14.27). Versetul 28 din capitolul 12, pe care se sprijina, nu spune ca aceste daruri (apostoli... ajutorari... limbi...) ar trebui in mod obligatoriu sa se arate in adunare, ci ca ele au fost rinduite de Dumnezeu in adunare, fapt care este cu totul diferit. Versetul 18 confirma: „Dumnezeu a pus madularele in trup, pe fiecare asa cum l-a placut.” Lucrarea madularelor diferite se poate desfasura spre folosul trupului (versetul 25), dar intocmai ca in trupul omenesc, n-am putea limita activitatea lor.

- in capitolele 14,15 si 16 din Ioan, in care Domnul sta de vorba cu ucenicii Sai despre plecarea Sa care avea sa aiba loc in curind si despre venirea Duhului Sfint, niciodata nu este vorba de vreun semn a carui lipsa ar fi insemnat intr-un mod hotarit neprimirea Duhului! Daca ar fi existat un asemenea semn, s-ar putea spune ca Domnul a uitat sa spuna ce era esential! Dimpotriva, consecintele venirii Duhului Sfint sint numeroase si dorim sa subliniem doua din ele:

- sa conduca pe cei credinciosi in tot adevarul,

- sa slaveasca pe Hristos.

De aceea ratacirile in invatatura si neorinduielile dintr-o grupare de credinciosi arata, fara cea mai mica indoiala, ca Duhul Sfint nu isi are libertatea de a lucra printre ei.

Chiar daca toti crestinii ar trebui sa vorbeasca o limba de neinteles, aceasta n-ar fi un semn care i-ar caracteriza, care i-ar deosebi de alti oameni, pentru ca gasim acelasi fapt la:

preotii budisti,

calugarii cersetori musulmani,

zulusii, indigenii din Borneo,

persoanele spiritiste,

oamenii stapiniti de Cel Rau,

unii oameni bolnavi mintal.

In adevar, limbajul personal al acestor bolnavi (expresii neintelese, fara nici o legatura...) nu se aseamana cu cel al vorbitorilor in limbi? Nu este la fel ca sfaturile date de unii pastori? Iata ce spun acestia: „Lasati sa va mearga limba, spuneti orice, rostiti silabele care va vin in minte, repetatile, dati la o parte ratiunea” sau: „Eu am sa va spun citeva cuvinte... voi sa le repetati. Le veti incurca, dar sa nu va nelinistiti. Continuati sa le repetati de mai multe ori si in curind veti vorbi in limbi”.

Abia daca este vorba sa mai spui ca adevaratul „dar al limbilor” comunicat de Duhul lui Dumnezeu nu are nici o legatura cu aceste tehnici absurde.

Ce texte se citeaza ca sa se afirme ca „vorbirea in limbi este singura marturie scripturistica a botezului Duhului Sfint?” Ele sint in numar de patru:

Fapte 2. Sa notam ca felul cum a fost primit atunci Duhul Sfint a fost spontan (versetul 4) si nu provocat. Atunci s-a aratat un dar al Duhului, ca in 1 Corinteni 12.10; utilitatea darului acestuia este aratata imediat (versetul 5): indurarea divina inlatura pentru acel timp judecata care cazuse peste neamuri in Geneza 11.6-9, in asa fel incit toti puteau sa inteleaga, in propria lor limba, lucrurile minunate ale lui Dumnezeu (versetul 11).

Fapte 10.46. Darul limbilor raspindit in mod suveran de Dumnezeu peste acesti credinciosi arata, fara indoiala, primirea Duhului: sint aceleasi semne care fusesera date in Fapte 2, incit Petru a putut marturisi inaintea apostolilor ca si neamurile au primit Duh Sfint. Sa observam totusi ca Petru nu spune, simplu, ca Duhul Sfint a cazut peste ei, nici chiar ca a venit peste ei intr-un mod obisnuit, ci „ca si peste noi la inceput” (Fapte 11.13) si el leaga faptul acesta de fagaduinta pe care Domnul a amintit-o ucenicilor Sai chiar inainte de ziua Cincizecimii (Fapte 11.16; 1.5). Asa cum a spus cineva: „limbile erau un semn, nu pentru ca erau asteptate, ci tocmai pentru ca erau neasteptate, necerute, neobisnuite - pentru a convinge chiar pe iudeii cei mai impotrivitori, ca Dumnezeu voia sa-i aiba atit pe cei dintre neamuri cit si pe iudei, in poporul Sau”.

- Fapte 19.6: „ei vorbeau in limbi si proceau”. Aici sint doua daruri ale Duhului Sfint care aratau, desigur, primirea Duhului. Si Duhul Sfint despre care ei nu stiau ca exista, Se arata in ei prin semne care nu se pot pune la indoiala.

In aceste trei cazuri istorisite in cartea Faptelor Apostolilor, darurile Duhului (vorbirea in limbi, prorocia) arata primirea Duhului Sfint de aceste grupuri diferite de credinciosi; dar are cineva dreptul sa generalizeze faptul acesta? (Limbile nu sint mentionate in capitolele 8 si 9, deci nu le putem aduce aici in mod artificial). Am vazut cu alta ocazie ca in capitolele 2 si 10 ni se arata cazul general, dar ca era vorba atunci de darul Duhului Sfint care este pentru toti cei credinciosi (Efeseni 1.13), in timp ce aici este vorba de darurile distribuite in mod suveran de Duhul lui Dumnezeu, dar nu la toti (1 Corinteni 12.29-30).

De ce sa taci cind este vorba de multimea celorlalte cazuri despre care Scriptura nu vorbeste? Niciodata nu mai este vorba de darurile acestea in legatura cu primirea Duhului; cind S-a angajat Dumnezeu sa dea darul limbilor tuturor credinciosilor? In capitolul 16 din evanghelia dupa Marcu veti spune. Sa cercetam deci versetele acestea:

Marcu 16.17,18. Daca cineva ar vrea sa afirme, potrivit textului acestuia, ca toti credinciosii trebuie sa vorbeasca in alte limbi, ar trebui sa afirme in acelasi timp ca:

- toti cei credinciosi trebuie sa scoata demonii,

- toti cei credinciosi pot lua in mina serpi fara sa sufere nici un rau (cum a fost cazul cu apostolul Pavel in Fapte 28.5),
- toti credinciosii pot sa bea ceva aducator de moarte, fara sa moara (sa notam ca aici este scris: „daca vor bea...”),
- toti credinciosii ar putea cu usurinta sa-si puna minile peste bolnavi, (dar semnul dat nu este in punerea miinilor... ci in vindecarea bolnavilor!), nu unul din cind in cind, nici chiar noua din zece, ci toti bolnavii vindecati prin puterea lui Dumnezeu (ca in Fapte 5.16 si 28. 8,9).

Dar ce constatam? Disparitia mai mult sau mai putin completa a acestor semne date potrivit intelepciunii lui Dumnezeu pentru stabilirea crestinismului:

Cand un credincios este muscat de un sarpe, el se grabeste sa caute o doctorie, iar daca bea o otrava, moare. Daca intelepciunea lui Dumnezeu a retras semnele acestea atunci cind ele n-au mai fost absolut necesare, cine ii va spune: Ce faci?

In legatura cu textul acesta, socotim ca trebuie sa mai retinem:

- ca este vorba de semne si nu de daruri ale Duhului,
- ca aceste semne nu erau promise apostolilor (care primisera misiunea de a predica: versetul 15), ci acelor care aveau sa creada in urma cuvintului lor,
- ca semnele acestea sint prezentate ca o consecinta a credintei (cei care vor crede: versetul 17) si nu ca o consecinta a unei presupuse „a doua experienta”.

Atunci cind Scriptura spune ca „limbile sint un semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredinciosi” (1 Corinteni 14.22), unul care ar „vorbi in limbi” ar ajunge un semn pentru cei credinciosi. Inca o data trebuie sa notam ca o astfel de invatatura este in afara Cuvintului lui Dumnezeu.

Care sint, potrivit Scripturii, semnele primirii Duhului?

A spune celor credinciosi ca n-au Duhul Sfint pentru ca nu vorbesc in limbi, pentru ca nu sint ceea ce ar putea sa fie, ca se simt obositi pe cale in seamna a-i insela! A face sa te indoiesti de fagaduintele lui Dumnezeu, a tulbura sufletele neintarite, acesta a fost totdeauna scopul urmarit de Vrajmas si de cei ai lui (Geneza 3.1-5). A zidi, a intari in credinta - acestea sint activitatile care vin de la Dumnezeu. Sa hranim oile slabite, aratindu-le Persoana lui Hristos, sa le invatam sa mearga prin credinta si nu prin vedere (atentie: credinta care se sprijineste pe minuni nu este credinta care mintuieste!). Sa le aratam ca daca viata lor este mohorita, este asa pentru ca nu dau Domnului cel dintii loc, pentru ca Duhul care este in ei este intristat (si cum sa nu fie, cind, printr-o invatatura gresita, ai carei raspinditori vor da socoteala intr-o zi, El este gresit inteles?), pentru ca tolereaza pacate nejudicate, obiceiuri lumesti; sa le amintim ca singele lui Isus Hristos curateste de orice pacat si ca partasia pierduta poate fi regasita. Sa le vorbim despre felul cum scapi de „eu”, de firea pacatoasa, de pacat,

de lume, sa le aratam pozitia adevarata a celui credincios: „in Hristos”. Dar niciodata sa nu insistam sa faca iar ce faceau pina acum: sa fie ocupati de ei insisi, de slabiciunile lor si de neajunsurile lor. A face ca sufletele sa se preocupe cu ele insele nu este o slujba care vine de la Dumnezeu.

Multi folosesc intrebarea pusa de apostolul Pavel ucenicilor lui Ioan Botezatorul pentru a tulbura pe niste crestini adevarati: „Ati primit voi Duh Sfint cind ati crezut?” (Fapte 19.2). Nu vom putea face alt lucru mai bun decit de a cauta sa facem ca sufletele sa se intemeieze pe Cuvintul lui Dumnezeu si sa punem citeva intrebari:

Stii ce are cel credincios care a primit pe Isus Hristos ca Mintuitor al sau pentru el? - viata vesnica (si nu cum se intelege uneori: o viata vesnica si totusi care n-ar fi vesnica).

Stii ce a fagaduit Dumnezeu celor care si-au pus increderea in lucrarea de pe cruce, care au inteles ca daca Hristos a murit pentru ei, au murit si ei impreuna cu El, celor care cred ceea ce Scriptura numeste „evanghelia mintuirii noastre”? Duhul Sfint! Asa citim: „Dupa ce ati auzit cuvintul adevarului, evanghelia mintuirii voastre, ati crezut in El si ati fost pecetluiti cu Duhul Sfint al fagaduinitei” (Efeseni 1.13).

Stii ce inseamna a fi „in Hristos”? Stii ce inseamna ca „Hristos este in voi” (Romani 8.1,10)? Stii ca faptul acesta este legat de prezenta Duhului Sfint in voi (Ioan 14.15-23)?

Poti sa-l spui lui Dumnezeu „Tata”? - Prin duhul de infiere pe care l-ai primit, poti sa cunosti relatia aceasta de fiu si Duhul este Cel care da marturie duhului tau ca esti un copil al lui Dumnezeu (Romani 8.14-16). (Multi credinciosi se roaga lui Dumnezeu, spunindu-l „Doamne”; este corect sa fie asa, insa este pericol, daca obisnuiesc mereu sa-l spuna asa, sa nu fi inteles niciodata relatia de fiu.)

Este dragoste in inima ta? Este dragoste pentru Dumnezeu, dragoste pentru fratii tai, dragoste pentru sufletele care pier? Daca este, putem spune ca dragostea lui Dumnezeu a fost varsata in inima ta, si stii cum? - „prin Duhul Sfint care ti-a fost dat” (Romani 5.5; 1 Ioan 4.12-13). Ce siguranta pretioasa!

Pomul se cunoaste dupa roadele lui. Arati tu „roada Duhului”? Roade bune nu pot fi date de un pom rau (Galateni 5.22). Citim intr-o brosură ca cele trei urmări ale botezului cu Duh Sfint (dovedit prin vorbirea in limbi) sint:

- o viata de adorare reinnoita,
- un gust necunoscut inainte pentru Cuvintul lui Dumnezeu,
- o bucurie care da peste margini.

Fara indoiala ca prezenta Duhului Sfint in cel credincios aduce in mod normal lauda, dorinta duhovnicesti si bucurie, dar ne temem ca limbajul folosit aici conduce la o analiza launtrica gresita si descurajatoare.

Ne intrebam cum reactioneaza persoanele care spun altora ca n-au Duhul Sfint, cind intilnesc credinciosi care realizeaza mai bine ca ele:

- adorarea,
- dorinta dupa Cuvintul lui Dumnezeu,
- bucuria pe care o da siguranta mintuirii.

In adevar, cum sa se bucure de siguranta mintuirii, cind, potrivit aceleiasi invataturi gresite, mintuirea se poate pierde, tot asa ca si Duhul Sfint! Daca este un lucru foarte clar ca trebuie sa staruim zi de zi in credinta, totusi inseamna a aduce o nesocotire a pretului pe care il are lucrarea lui Hristos, daca zici: „Hristos da celui credincios o viata vesnica, totusi practic ea nu este vesnica (pentru ca o poate pierde!), dar poate sa devina vesnica, daca noi sintem credinciosi pina la sfirsit". Nu inseamna aceasta a injosi ingrozitor puterea singelui lui Hristos? Nu inseamna aceasta a predica o mintuire prin fapte? Lucrarea lui Hristos, deci, nu ne mai mintuieste, ea ar fi de ajuns doar ca sa ne aduca pe un drum pe care noi am putea obtine mintuirea prin credinciosia noastra!

Niciodata un credincios nu va cunoaste pacea, atita timp cit va face ca ea sa depinda de experientele lui, de sentimentele lui sau de credinciosia lui. Singura temelie a pacii noastre, a prezentei Duhului in noi este credinta in cele spuse de Cuvintul lui Dumnezeu, credinta in lucrarea pretioasa a lui Hristos; sa nu uitam lucrul acesta!

„Si Dumnezeuul nadejdii sa va umple de toata bucuria si pacea pe care o da credinta, pentru ca, prin puterea Duhului Sfint, sa fiti plini de nadejde" (Romani 15.13).

Asa-zisele „vindecari prin rugaciune"

Cine nu a auzit discutii despre asa-zisele „vindecari prin rugaciune"? Acestea sint o tematica de discutii aproape de nesecat. Constatam insa ca acest cuvint nici nu-l gasim in Sfinta Scriptura. Vrem sa attentionam ca este un pericol ca prin expresii care nu sint dupa (sau in) Biblie sa se nasca ginduri care nu sint potrivite gindului lui Dumnezeu.

Asa se pare ca stau lucrurile si cu vindecarea prin rugaciune. Mereu se aude intrebarea: „Nu poate oare astazi Dumnezeu sa mai faca minuni"? Ca raspuns vreau sa amintesc o intimplare care s-a petrecut recent intr-o familie din Germania. La o mama tinara cu mai multi copii s-a constatat cancer. Au urmat multe consultatii si analize al caror rezultat a fost: cancer intr-un stadiu foarte avansat. Pentru operatia care promitea putin succes de reusita, femeia crestina a fost trimisa intr-o clinica universitara dintr-un oras indepartat. Ea era complet linistita, cu incredere in Domnul ei. Sotul si familia insa se rugau cu staruinta neincetat si cu mare credinta pentru sanatatea ei. La scurt timp dupa internarea in spitalul universitar, profesorul i-a comunicat ca analizele facute recent nu mai arata semne de cancer. Medicii au stat in fata unei dileme. Femeia a stiut si a marturisit ca aici a intervenit Dumnezeu. Ea s-a intors sanatoasa acasa si astazi este in mijlocul familiei ei. Multumim lui Dumnezeu ca si astazi mai face minuni. Putem oare ca din aceasta realitate sa tragem concluzia ca

exista un dar de vindecare prin rugaciune? Vrem sa lasam ca si in aceasta directie sa vorbeasca Sfinta Scriptura.

Argumentele asa-ziselor „vindecari prin rugaciune”

Aproape mereu aceleasi argumente sint citate pentru asa-zisele „vindecari prin rugaciune.” In primul rind se spune ca cel credincios nu trebuie sa fie bolnav, deoarece vindecarea este inclusa in mintuire. Pentru aceasta se citeaza adeseori Isaia 53.4-5. Aceste versete sint citate partial in Matei 8.17 si 1 Petru 2.24. in Matei 8, Domnul a vindecat pe toti cei care sufereau „ca sa se implineasca ceea ce a vorbit profetul Isaia care spune: ...”

In viata Sa, Domnul Isus Se facea una cu poporul Sau pamintesc Israel si cu suferintele lui. Insa acesta nu este sensul adinc, adevarat al prorociei lui Isaia. Cuvintul „ca sa fie” (greceste „hopos”) arata mereu in Evanghelia dupa Matei ca cele intimplate se afla in cadrul prorociei citate, insa nu in sensul complet si unic al ei (compara Evanghelia dupa Matei 2.23), ci in contrast cu expresia „in vederea” care este folosita atunci cind prorocirea intr-adevar s-a adeverit (compara Matei 1.22; 2.15; 4.14; 21.4).

Sensul adevarat al prorociei lui Isaia ne este explicat in 1 Petru 2.24: „El a purtat pacatele noastre in trupul Sau pe lemn, pentru ca noi, fiind morti fata de pacate, sa traim pentru dreptate; prin ranile Lui ati fost vindecati.” Aici Cuvintul lui Dumnezeu, in Noul Testament ne spune ca vindecarea nu se intelege trupeste, ci duhovniceste. Este vorba asadar de pacatele noastre. Mileniul va aduce implinirea textuala (fizica).

In al doilea rind se citeaza adesea Evrei 13.8: „Isus Hristos este acelasi ieri si azi si in veci.” Aceste cuvinte se explica, parca ar insemna ca nu este sfarsit de minuni si semne. Dupa acest citat in seamna ca Marcu 16.18 si Ioan 14.12 au valabilitate intotdeauna si pentru fiecare. Se poate spune: Domnul Isus a iertat pacatele in trecut si le iarta in prezent. Dar le iarta si in vesnicie? Aceasta ar fi consecinta logica, daca am explica versetul acesta asa. Dar vedem cit de periculoase sint argumentele superficiale. Da, Domnul este mereu acelasi, dar lucreaza El oare mereu in acelasi mod? Lucrarile lui Dumnezeu sint oare aceleasi in Vechiul Testament ca si in Noul Testament? Timpul harului este oare asemanator cu timpul imparatiei de o mie de ani? Si este oare inceputul si sfirsitul Ekklesiei (Adunarii) lui Dumnezeu in unitate si putere. In toate domeniile de comparat cu timpul de astazi in care vedem in crestianism dezbinare si declin duhovnicesc? La „vorbirea in limbi” am vazut deja despre particularitatile vremii de inceput a Ekklesiei.

In al treilea rind se spune, bazindu-se pe Cuvintul lui Dumnezeu: Dumnezeu asculta rugaciunea credintei chiar daca este vorba de vindecare de bolnavi (compara Ioan 14.13: 1 Ioan 5.14; Iacov 5.15). Da, Dumnezeu asculta rugaciunile copiilor Lui. Din Cuvintul lui Dumnezeu si din practica noastra stim insa ca Dumnezeu nu asculta toate rugaciunile noastre. Rugaciunea lui Ezechia cel bolnav a fost ascultata si el s-a facut sanatos (Isaia 38.1-5). Rugaciunea lui David pentru copilul sau avut in adulter cu Bat-Scba nu a fost ascultata (2 Samuel 12.15-18). Dumnezeu raspunde la fiecare rugaciune, insa aceasta nu este acelasi lucru cu ascultarea. Adesea nu stim ce si cum sa cerem si citeodata cerem lucruri rele sau chiar lucruri care contrazic Cuvintul lui Dumnezeu. Pe acestea,

Dumnezeu nu le poate asculta pentru binecuvintarea noastra. Versetele des citate din Ioan 14.13-14 si 1 Ioan 5.14 vorbesc de rugaciunea in Numele Domnului Isus si dupa voia lui Dumnezeu. In Matei 18.19 mai gasim rugaciunea a doi care se invoiesc sa ceara un lucru. In toate cele trei cazuri ascultarea rugaciunii este spusă dinainte ca fiind sigura.

Cum sta problema in realitate? Ajunge ca sa spunem in rugaciune: „Cerem acest lucru in Numele lui Isus” ca sa fim ascultati? Sau care sint cuvintele prin care am putea veni la Tatal in puterea si partasia Domnului nostru? Se poate spune acest lucru la fiecare rugaciune pentru bolnav?

In Ioan 15.7 ascultarea rugaciunilor noastre se face in dependenta de raminerea in El si de raminerea cuvintelor Lui in noi. Aceasta inseamna sa traim in partasie cu gindul si voia Domnului, sa cunoastem Cuvintul Sau si sa umblam dupa el. Aceasta este o masura foarte mare pentru viata noastra si pentru ascultarea rugaciunilor noastre. Putem spune mereu ca si noi corespundem acestei masuri?

In Matei 18.17 avem referiri la mustrare in biserica. Sa nu trecem cu vederea peste acest adevar. Altfel doi crestini ar putea mereu sa se uneasca intr-o problema si sa se roage impreuna pentru ea si intotdeauna ei sa nu fie ascultati, chiar daca cererile lor sint corecte.

In Matei 21.22 si Marcu 11.24 nu este nici o conditie in afara de credinta celui ce se roaga. Aceasta credinta trebuie sa aiba o temelie puternica. Noi credem in Dumnezeu, in lucrarea Domnului Isus de pe Golgota si in mintuirea noastra vesnica, nu fiindca ne-a patruns o convingere oarecare, ci fiindca stam pe temelia tare a Cuvintului lui Dumnezeu descoperit! Ca sa ne rugam fara indoiala avem nevoie de o temelie biblica pentru credinta noastra.

Vindecari de bolnavi de catre Domnul Isus

Cele mai multe intimplari despre vindecari de bolnavi din Biblie le gasim in Evangheliile, in care ne este descrisa viata si moartea Domnului si Mintuitorului nostru. Incepind cu vindecarea fiului unui functionar al imparatului din Ioan 4 pina la vindecarea celor doi orbi (Matei 20, Marcu 10, Luca 18), gasim descrisa vindecarea a 32 de persoane. In afara de acestea, Domnul Isus a mai vindecat o multime de oameni a caror istorie ne este descrisa separat (compara Evanghelia dupa Matei 8.16; 14.34; 15.29).

Dumnezeu era in Persoana Fiului Sau devenit om pentru poporul Sau Israel si intr-o lume bintuita de pacat si de urmarile lui. Unde a umblat Isus au fost inviati morti, bolnavii s-au facut sanatosi, saracilor le-a dat de mincare si pacatosii au fost adusi la credinta vie. „Puterea Domnului era prezenta pentru a-i vindeca” (Luca 5.17). „Si tot poporul cauta sa se atinga de El. pentru ca din El iese o putere care-i vindeca pe toti” (Luca 6.19). Aceasta putere a lui Dumnezeu este un semn de recunoastere semnificativ al activitatii Domnului. Cind o femeie cu scurgere de sange a atins cu credinta poala hainei lui Isus ca sa fie vindecata, El a intrebat: „S-a atins cineva de Mine, caci am simtit ca a iesit din Mine o putere” (Luca 8.46).

Mai tirziu, in Faptele Apostolilor, din marturia ucenicilor mereu iese in evidenta ca Domnul a fost un om „adeverit de Dumnezeu inaintea voastra prin minunile, semnele si lucrarile pline de putere pe

care le-a facut Dumnezeu prin El in mijlocul vostru" (2.22) si ca „Dumnezeu a uns cu Duhul Sfint si cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc in loc, facind bine si vindecind pe toti cei care erau inrobiti puterii Diavolului; caci Dumnezeu era cu El" (10.38).

Descoperirea puterii lui Dumnezeu a fost un semn de recunoastere a lui Hristos in timpul umblarii Sale pe pamint, caci in El, Dumnezeu la sfirsitul acestor zile ne-a vorbit noua. Aici cautam sa ne ocupam numai de vindecarea bolnavilor prin El. Cit de clar a reiesit prin aceasta ca Domnul era trimis de Dumnezeu! In cele mai multe cazuri era numai voia Domnului, care era activ cind oamenii veneau la El pentru a fi vindecati (Marcu 1.25; 3.20; 5.1; 9.14; Luca 5.12; 17.11; Matei 9.27; Marcu 8.22; 10.46).

Dar atunci cind bolnavii, in credinta lor cautau mai mult decit eliberarea de suferintele trupesti, in text nu gasim cuvinte care sint folosite obisnuit pentru „vindecare" (greceste „iaomai" si „therapeuo"), ci un cuvint care inseamna „scapare" sau „mintuire" (greceste „sozo"). Acest cuvint este folosit si in epistole pentru a arata mintuirea sufletelor.

Cind femeia cu scurgere de sange L-a atins prin credinta pe Domnul Isus si a fost vindecata, a cazut inaintea Lui si a spus poporului ce s-a intimplat. Atunci Domnul a spus: „indrazneste, fiica, credinta ta te-a vindecat (sau mintuit); du-te in pace." Tot asa scrie si despre cel demonizat ca a fost vindecat. Dupa ce Domnul i-a spus sa mearga acasa si sa povesteasca cit de mult a facut Dumnezeu pentru el, a plecat si a vestit prin toata cetatea tot cc-i facuse Isus (Luca 8.36-39). Despre Bartimeu cel orb de asemenea citim ca dupa vindecare Domnul ii spune: „Du-te! Credinta ta te-a mintuit. Indata orbul si-a capatat vederea si a mers dupa Isus" (Marcu 10.52).

In aceste cazuri deosebite este clar de recunoscut ca, credinta celor vindecati a fost indreptata nu numai spre vindecarea trupesti, ci ca pe baza acestei credinte a lor au primit si vindecarea. Credinta lor era in primul rind nu pentru sanatatea trupului, ci era credinta unor oameni care stiau ca erau pierduti fara Hristos.

Darurile de vindecare biblice

Cum am vazut deja la tratarea asa-zisei „vorbiri in limbi", Domnul inaltat si slavit a dat alor Sai felurite daruri ale harului. Nu toate aveau ca tinta raspindirea Evangheliei si zidirea credinciosilor, ci unele din ele trebuiau, ca daruri de semne deosebite, sa faca sa lumineze puterea si slava lui Dumnezeu. Aceasta este valabil in mod deosebit pentru darurile harului de vindecare. Si Domnul le aminteste in Marcu 16.17-18: „Iata semnele care vor insoti pe cei care vor crede ...".

Cind Petru si Ioan au vindecat in templu pe un olog, cei mai mari ai poporului trebuiau sa recunoasca aceasta ca o minune vadita (Faptele Apostolilor 4.16: 4.30: 8.6). In Faptele Apostolilor 5.15-16. de la Petru pleaca aceeasi putere ca de la Isus Hristos, ..asa ca scoteau pe bolnavi chiar pe strazi ...".

Asemanator se spune si despre Pavel in Faptele Apostolilor 19.11-12: „Si Dumnezeu facea minuni nemaipomenite prin miinile lui Pavel ...". Nu este aceasta o dovada (adeverire) a cuvintelor Domnului din Ioan 14.12: „Cine crede in Mine va face si el lucrarile pe care le fac Eu, ba inca va face altele si mai mari decit acestea, pentru ca Eu ma duc la Tatal"? Despre Domnul nu citim nicaieri ca prin

umbra Lui sau prin hainele Sale s-au vindecat bolnavi.

Din aceste locuri si din altele din Faptele Apostolilor reiese in primul rind clar ca vindecarea bolnavilor se reducea numai la aratarea puterii lui Dumnezeu care era activa in apostoli potrivit promisiunilor Domnului.

De o credinta puternica la un bolnav citim numai intr-un singur loc, si anume Faptele Apostolilor 14.9. Cind Pavel a vazut ca ologul din Listra avea credinta de a fi mintuit, el a zis cu glas tare: „Scoală-te drept in picioare.” Aici se pare ca omul acela a venit si la credinta, asa cum am vazut mai sus. In al doilea rind, din aceste locuri reiese ca cei vindecati erau necredinciosi si nu erau dintre cei mintuiti (vezi Faptele Apostolilor 4.30; 8.6-7; 9.33-35; 28.8-9).

Peste aceste doua semne de recunoastere se trece cu vederea de catre cei care se ocupa cu vindecarea prin rugaciune in zilele noastre. Vindecările au loc de cele mai multe ori la credinciosii de la care se asteapta o credinta mare in vindecare. Puterea sta asadar nu in cel care vindeca, ci in cel care este bolnav! Daca vindecarea nu reuseste, atunci cel bolnav este vinovat, fiindca nu a avut destula credinta.

In aceasta legatura ne mai amintim ca in Noul Testament scrie de cel putin cinci credinciosi care erau bolnavi, dar nu au fost vindecati nici de Domnul Isus si nici de apostoli.

Lazar: „Lazar cel bolnav era fratele ei ...” invierea lui de catre Domnul nu a schimbat nimic din realitatea ca s-a imbolnavit. Aceasta boala era spre slava lui Dumnezeu (Ioan 11.4).

Epafrodit: „Caci dorea mult sa va vada pe toti si era foarte mihnit, pentru ca aflaserati ca a fost bolnav. Intr-adevar, a fost bolnav si foarte aproape de moarte, dar Dumnezeu a avut mila de el ...” (Filipeni 2.26-30). Pavel nu a vazut ca ceva de la sine inteles ca sa-l vindece pe acest slujitor.

Trofim: „Pe Trofim l-am lasat bolnav in Milet.” Nici el nu a fost vindecat de catre Pavel.

Timotei: „Sa nu bei numai apa, ci sa folosesti si putin vin, din cauza stomacului tau si a deselor tale imbolnaviri” (1 Timotei 5.23). Nu putea oare Pavel sa-l vindece pe acest slujitor credincios?

Dorca: „In vremea aceea s-a imbolnavit si a murit.” Mai tirziu a fost inviata de Petru, dar a ramas realitatea ca ea s-a imbolnavit si a murit.

Aceste cazuri de boli la credinciosi dovedesc ca darurile harului de vindecare au fost semne prin care a fost descoperita puterea lui Dumnezeu la cei necredinciosi. Credinciosul se stie in mina Dumnezeului si Tatalui sau.

Sa ne ocupam acum de singura scrisoare in care se vorbeste de darurile harului de vindecare. Ca si vorbirea in limbi, tot asa si darul vindecării este amintit numai in prima epistola catre Corinteni, si anume in capitolul 12:9,28 si 30. Mereu este vorba numai de darurile harului de vindecare, la plural, parca nu ar fi vorba de o capacitate continua, ci este vorba doar de daruri date de la caz la caz. La fel ca si despre celelalte daruri, se spune si despre acesta la sfirsitul capitolului: „Toti au daruri de

vindecari?" Raspunsul este si aici: Nu. Erau dovezi deosebite ale puterii lui Dumnezeu, pe care nu fiecare credincios le poseda.

Si pentru aceste semne de vindecare sint valabile cele spuse in Evrei 2.4: „in timp ce Dumnezeu intarea marturia lor cu semne, puteri si felurite minuni si cu darurile Duhului Sfint impartite dupa voia Sa". Domnul a promis apostolilor ca vor face lucruri mari. Asa cum am vazut in Faptele Apostolilor, promisiunile Lui s-au dovedit textual. Dupa ce Cuvintul lui Dumnezeu a fost intregit (Coloseni 1.25), lucrarea lui Dumnezeu sub forma de semne puternice nu a mai fost neaparat necesara.

Rugaciune si vindecare in Iacov 5.14-16

Un text biblic des citat este Iacov 5.14-16: „Este vreunul printre voi bolnav? Sa cheme pe batrinii adunarii si ci sa se roage pentru el, ungindu-1 cu untdelemn, in Numele Domnului. Rugaciunea credintei va vindeca pe cel bolnav si Domnul il va ridica; si daca a facut pacate ii vor fi iertate." Punctul esential aici este pe cel bolnav. El sta la mijloc si de la el pleaca toate. Aici nu putem vorbi de o minune, adica o influenta directa a puterii lui Dumnezeu. In afara de aceasta sa nu uitam ca aceasta scrisoare este scrisa intr-o perioada de trecere, chiar la inceputul Bisericii (Adunarii), si anume catre cele 12 semintii ale lui Israel in care se aflau multi credinciosi crestini. La iudei erau batrini ai adunarii (Exod 24.9) si in prima perioada a Bisericii au fost rinduiti batrini de catre apostoli in diferite locuri (vezi Faptele Apostolilor 14.23: Tit 1.5). Astazi nu mai are nimeni autoritate pentru acest lucru. in sensul acesta, cum scrie in Iacov, nu mai pot fi chemati batrinii de catre un bolnav. Putem totusi sa chemam pe unii frati credinciosi plini de credinta, care fac si astazi slujba de batrini, sa se roage pentru noi.

In continuare este scris ca batrinii (presbiterii) sa-1 unga cu untdelemn. Untdelemnul a fost folosit in antichitate in medicina. In Marcu 6.13 ucenicii ungeau pe multi bolnavi cu untdelemn si ii vindecau. Samariteanul, in Luca 10.34, turna untdelemn (un fel de alifie) si vin (material pentru dezinfectare) pe ranile celui lovit de tilhari.

Isaia se plinge in vorbire figurata ca ranile poporului nu au fost alinate cu untdelemn (vezi Isaia 1.6). Aici. untdelemnul nu are insemnatate figurativa (ca semn al Duhului Sfint) si nici atit insemnatatea sacramentala a ultimei ungeri. Cuvintul grecesc „alepho" intrebuintat aici se foloseste in Noul Testament numai pentru ungeri exterioare trupesti, pe cind un alt cuvint „chrio" se foloseste pentru ungerea din partea lui Dumnezeu.

Iacov spune asadar simplu, sa fie folosit untdelemnul (care de obicei era folosit ca material de baza pentru un amestec cu diferite plante medicinale) si sa se roage. Aici in nici un caz nu se invata ca sa renuntam la stiinta medicala si sa ne incredem in „vindecarea prin rugaciune", ci tocmai contrariul. Insa cunostintele medicale care indirect sint si ele un dar de la Dumnezeu, sa nu fie folosite fara rugaciune catre Dumnezeu.

Atunci Iacov arata ca rugaciunea credintei il va vindeca (mintui) pe cel bolnav si Domnul il va indrepta (insanatosi) si daca a facut pacate ii vor fi iertate. In afara de aceasta ii mai indeamna pe cei bolnavi sa-si marturiseasca pacatele si le spune la toti sa se roage unii pentru altii ca sa fie vindecati. El vede o legatura intre pacat si boala. Cuvintul „vindeca" arata ca nu se potriveste pentru fiecare

boala. Exista boli de origine organica si boli care provin din cauza unor pacate pentru care Dumnezeu mustra pe ai Sai. Cind pacientul (bolnavul) vorbea cu presbiterii despre boala lui, trebuia luat in considerare si faptul ca motivul bolii putea sa fie un pacat.

Daca intr-adevar lucrurile stateau asa, atunci pacatele trebuiau marturisite. Aceasta nu trebuia sa fie facuta in public, dar in orice caz inaintea persoanelor fata de care s-a pacatuit.

Un exemplu deosebit de clar ca bolile pot fi o urmare a unor pacate oarecare gasim in 1 Corinteni 11.30. in Biserica din Corint, unii frati si surori mincau si beau judecata lor proprie, fiindca ei la Masa Domnului nu vedeau in piine si vin Trupul Domnului. Din pricina aceasta intre ei erau multi neputinciosi si bolnavi si multi erau chiar adormiti (morti).

Daca iesea clar la lumina ca motivul bolii erau anumite pacate, atunci o marturisire si o rugaciune statornica puteau sa-1 vindece pe cel bolnav, fiindca mai intii a fost indepartata cauza bolii potrivit voii lui Dumnezeu. Acest principiu este valabil si astazi. Unele boli, mai ales suferinte sufletesti se trag de la pacate necuratate. Aici credinciosului nu-i ajuta nici o psihiatrie si psihologie, ci numai o marturisire potrivita in fata lui Dumnezeu a pacatelor ascunse. Pacate din acestea pot fi voia personala si mindria.

In sfirsit, sa mai amintim in acest context un verset despre care s-a mai vorbit: 1 Ioan 5.14-17. Aici ne este data in primul rind promisiunea ca rugaciunile care sint dupa voia lui Dumnezeu vor fi ascultate precis, chiar daca este vorba de un frate care a facut un pacat prin care viata lui este in pericol. Este de la sine inteles ca aici, inainte trebuia marturisit pacatul. Dar se vorbeste de pacat care duce la moarte, pentru care, potrivit voii lui Dumnezeu nu mai este cazul sa te rogi. Ce vrea sa spuna aceasta?

Un exemplu de pacat care a dus la moarte gasim in istoria lui Anania si Safira in Faptele Apostolilor 5 si altul in locul deja amintit in 1 Corinteni 11.30. Se poate intimpla ca unii copii ai lui Dumnezeu in viata lor sa necinsteasca pe Tatal lor atit de mult, incit mina Lui plina de mustrare sa ii ia de pe acest pamint prin moarte. Aici este vorba de moartea trupeasca, si nicidecum de condamnarea vesnica. Cit de serios este ca intr-un asemenea caz rugaciunea pentru vindecare nu este dupa voia lui Dumnezeu!

Cuprindem in trei puncte cele spuse in acest capitol:

1. Dumnezeu, care este stapin peste viata si peste moarte poate vindeca oricind intr-un mod minunat pe bolnavi, fara interventie omeneasca. Insa cu incredere in Dumnezeu putem sa ne folosim si de cunostintele medicale.

2. Daruri ale harului de vindecare nou testamentale au fost date de Dumnezeu la inceputul Ekklesiei (Bisericii) unor unelte alese, ca o dovada a puterii Sale pentru necredinciosi. Aceste vindecari erau semne ale lui Dumnezeu care nu presupuneau credinta la cei vindecati.

3. Rugaciunea credintei prin „presbiterii adunarii” poate si astazi sa fie facuta intr-o forma asemanatoare pentru bolnavii care doresc aceasta, dar trebuie clarificat daca nu sint pacate

ascunse.

Asa-zisele „prorociri” si „descoperiri”

„Poporul Meu pierde din lipsa de cunoastere” a spus Dumnezeu profetului Osea (4.6). Din pacate se constata si astazi la multi crestini o lipsa de cunoastere a gindurilor lui Dumnezeu. Citi credinciosi sint in stare sa explice ce vrea sa spuna Sfinta Scriptura, mai ales Noul Testament cu privire la „prorocie”? Cunoasterea gindului Scripturii este conditia de baza pentru a putea face fata inchipuirilor si exprimarilor gresite. Pentru o intelegere clara a prorociei trebuie sa cunoastem gindurile lui Dumnezeu din Cuvintul Sau.

Multi crestini sint impresionati de afirmatiile corintenilor despre asa-zisele „prorociri” si „descoperiri”¹ si chiar le urmeaza. Toti avem nevoie de cumpatare si exemplul credinciosilor din Bereea este bun de urmat si astazi. Cind apostolul cel mare, Pavel, le-a propovaduit Evanghelia, ei au primit Cuvintul cu mare bucurie. Insa totodata cercetau zilnic Scripturile ca sa vada daca ce li se spunea este asa (Faptele Apostolilor 17.11).

Prorociri

Sa vedem mai intii ce spune Noul Testament despre profeti (greceste „prophetes”), profetie sau prorocie (greceste „propheteia”) si a proroci (greceste „propheteuo”). Toate aceste cuvinte in limba greaca au aceeasi radacina de cuvinte. Parerea obisnuita dar gresita este aceea ca un profet ar fi cineva care spune mai dinainte lucruri viitoare. Daca citim insa cartile vechi testamentale ale profetilor Iona si Hagai constatam ca ci au exprimat putine lucruri viitoare sau chiar nici unul. Iona avea de la Dumnezeu misiunea sa cheme la pocainta pe locuitorii din Ninive. Am putea spune ca el a fost un „evangelist.”

Si Hagai a fost insarcinat de Dumnezeu sa indrepte spre Domnul pe cei din ramasita lui Israel care obosise si ajunsese asemanatoare cu lumea. Numai ultima sa expresie din cele patru contine o prevedere despre timpul de la sfirsit si despre Mesia (Hagai 2.21-23).

Este adevarat ca majoritatea profetilor din Vechiul Testament ca Ieremia, Isaia, Ezcchiel si Daniel au spus dinainte lucruri viitoare. Dar acesta nu este semnul de recunoastere principal al unui profet. Un Ilie si un Elisei au vorbit in primul rind cugetului poporului. Ilie spunea la inceputul lucrarii sale: „Viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel in fata caruia eu stau.” Acesta este semnul de recunoastere a unui profet si anume a sta in prezenta nemijlocita a lui Dumnezeu, in impartasire reala cu El. Din aceasta impartasire cu Dumnezeu, el poate sa spuna care sint gindurile lui Dumnezeu si poate pune in lumina starea prezenta a celor care primesc vestea.

Asa a pretins si Petru de la credinciosi: „Daca vorbeste cineva, sa vorbeasca asa ca si cum ar fi cuvintele (expresile) lui Dumnezeu ...” (1 Petru 4.11); aceasta inseamna cuvinte pe care le primeste din partasia practica pe care o are cu Dumnezeu si care se potrivesc exact cu starea ascultatorilor, incit ating cugetul. Cuvintul grecesc „logion”, care este tradus prin „cuvinte”, desemneaza si vorbirea (proverbele dumnezeilor, in greaca „orakel”) zeilor greci pagini.

Slujba (lucrarea) unui invatator este folositoare pentru cei care sint duhovnicesti si au interes pentru lucrurile Domnului. Slujba profetului insa atinge cugetele neduhovnicesti si ale celor care au devenit indiferenti. ..Dar daca toti prorocesc si intra vreun necredincios sau vreunul simplu, el este incredintat de toti, este judecat de toti. Tainele inimii lui sint descoperite, asa ca va cadea cu fata la pamint, se va inchina lui Dumnezeu si va marturisi ca, in adevar, Dumnezeu este in mijlocul vostru" (1 Corinteni 14.24-25).

Dupa aceasta explicatie scurta putem sa intelegem corect cele spuse despre prorocie in 1 Corinteni 14. In acest capitol, apostolul avertizeaza corinteni despre supraevaluarea vorbirii in limbi (sa nu dea valoare mai mare vorbirii in limbi) si ii indeamna sa doreasca prorocia. "Urmariti dragostea si sa doriti cu inflacarare manifestarile duhovnicesti, dar mai ales sa prorociti" (1 Corinteni 14.1). Prorocirea este un dar de har al lui Dumnezeu. Spre aceasta slujba sa se indrepte dorinta lor in primul rind. El spune ca acela care proroceste sta in legatura intima cu Domnul. Cine face lucrarea in acest mod „vorbeste oamenilor spre zidire, sfatuire si mingiiere ... dar cine proroceste zideste biserica" (1 Corinteni 14.3-4). "Cit despre proroci, sa vorbeasca doi sau trei si ceilalti sa judece ... Fiindca puteti sa prorociti toti, unul dupa altul, pentru ca toti sa capete invatatura si sa fie incurajati" (1 Corinteni 14.29,31). Aceasta lucrare (slujba) are ca scop mai mult decit toate celelalte cresterea practica a vietii de credinta a bisericii. De aceea intelegem bine de ce apostolul scrie corintenilor: „Cine proroceste este mai mare decit cine vorbeste in limbi" (1 Corinteni 14.5). Dar si aceasta slujba (lucrarea) este supusa sentintei (judecatii, parerii) celorlalti credinciosi.

Dupa marturia Noului Testament, aceasta slujba profetica a fost exercitata si de surori (Faptele Apostolilor 21.9), dar numai in afara stringerilor de credinciosi, fiindca dupa Cuvintul lui Dumnezeu, femeilor li se cuvine sa taca in biserici (1 Corinteni 14.34-35).

Descoperiri

Darul profetului a avut in timpul de intemeiere a Bisericii lui Dumnezeu pe pamint o pozitie deosebita care s-a asemanat cu cea a apostolilor, in 1 Corinteni 12.28-29, in succesiunea darurilor, profetii sint numiti pe locul doi. dupa apostoli: „Si Dumnezeu a rinduit in biserica, intii, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, invatatori" (compara cu Efeseni 4.11). In Efeseni 2.20, apostolii si profetii sint aratati ca fiind temelia lucrarii de zidire dumnezeiasca: „fiind ziditi pe temelia apostolilor si prorocilor ..." Explicatia pentru pozitia aceasta deosebita pe care o ocupau profetii impreuna cu apostolii o gasim in Efeseni 3.5. Acolo este vorba de taina lui Hristos care nu a fost facuta cunoscut fiilor oamenilor in celelalte veacuri, asa cum a fost descoperita acum sfintilor apostoli si proroci ai lui Hristos prin Duhul.

Acesti profeti ai Noului Testament au primit descoperiri din partea lui Dumnezeu care erau necesare pentru constructia (zidirea) si invatarea Bisericii lui Dumnezeu. Lucrurile care erau descoperite profetilor si apostolilor au fost pina atunci taine ascunse in Dumnezeu. In ele a fost desfasurata (dezvoltata) intelepciunea lui Dumnezeu pentru credinciosul timpului de acum (1 Corinteni 2.7) si toata bogatia slavei lui Dumnezeu este desfasurata in aceasta taina (Coloseni 1.26). Se vorbeste de taina Evangheliei (Efeseni 6.19) si de taina lui Hristos (Efeseni 3.4: Coloseni 4.3). Aceasta taina contine slava lui Hristos, a Fiului Omului la dreapta lui Dumnezeu si unirea credinciosilor care apartin

de Trupul Sau, cu El, care este dat ca fiind cap peste toate lucrurile Bisericii.

Toate adevarurile care sint legate de aceasta taina minunata au fost descoperite prin Duhul lui Dumnezeu profetilor Noului Testament. Aceasta nu s-a intimplat dintr-o data, ci in primii ani ai crestinismului. Pavel a fost o unealta deosebita, un vas ales pe care Dumnezeu l-a pregatit pentru acest scop. Corespunzator administratiei harului lui Dumnezeu i-a fost facut cunoscut prin descoperire aceasta taina (Efeseni 3.2). Dumnezeu i-a daruit o intelegere deosebita in taina lui Hristos (Efeseni 3.4). I-a dat harul de a vesti neamurilor bogatiile nepatrunse ale lui Hristos si sa puna in lumina inaintea tuturor care este administrarea acestei taine ascunse de veacuri in Dumnezeu, care a creat toate (Efeseni 3.8-9).

Prin comunicarea acestor taine in legatura cu Hristos si cu Biserica (Adunarea) Sa, cercul descoperirilor lui Dumnezeu s-a inchis. Ca slujitor al Bisericii, Pavel a fost chemat de Dumnezeu sa intregeasca Cuvintul lui Dumnezeu (Coloseni 1.25). El a adus la lumina tainele lui Dumnezeu pina atunci necunoscute. El a fost ultimul scriitor al Noului Testament, in sensul ca dupa el nu au mai fost descoperite lucruri noi referitoare la punerea temeliei.

In timpul cind Noul Testament nu a fost inca terminat, s-au mai dat descoperiri. Despre acestea este vorba si in 1 Corinteni 14. Pavel scrie: „In adevar, fratilor, de ce folos v-as fi eu daca as veni la voi ... si cuvintul meu nu v-ar aduce nici descoperire, nici cunostinta, nici prorocie, nici invatatura?" Acest indemn este impartit in patru parti diferite:

1. Descoperirea este comunicarea adevarurilor noi pina atunci necunoscute.
2. Cunostinta este cunoasterea gindurilor dumnezeiesti (compara cu intiia epistola catre Corinteni 12.8).
3. Prorocia poate sa contina descoperirea unor lucruri viitoare, dar poate sa fie numita si iluminarea cugetului ascultatorilor, asa cum am vazut. Prorocirea si descoperirea nu sint deci acelasi lucru.
4. Invatatura este instruirea in gindurile lui Dumnezeu, mai ales explicarea (expunerea) Sfintei Scripturi.

In timpul de dinaintea intregirii Noului Testament au fost adesea descoperiri (1 Corinteni 14.26,30). De cind cercul descoperirilor dumnezeiesti a fost inchis de scriitorii Noului Testament, nu mai exista descoperiri noi. Pavel a fost unealta prin care a fost intregit Cuvintul lui Dumnezeu. In ultima carte a Bibliei scrie clar: „Marturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta, ca, daca va adauga cineva la ele, Dumnezeu ii va adauga nenorocirile scrise in cartea aceasta. Si daca scoate cineva din cuvintele cartii acestei prorocii, ii va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vietii si din cetatea sfinta, scrise in cartea aceasta" (Apocalipsa 22.18-19).

Sa sintetizam inca o data ceea ce este spus in Noul Testament despre descoperire si prorocie.

1. Descoperire inseamna comunicarea unor ginduri noi ale lui Dumnezeu, pina acum necunoscute. Dupa intregirea Noului Testament nu mai exista descoperiri noi in legatura cu adevarul

crestinismului.

2. Prorocie sau slujba profetica este vorbirea lucrata de Duhul Sfint din partasia nemijlocita cu Dumnezeu, pentru a atinge cugetele ascultatorilor si pentru a-i zidi. In masura in care era vorba de comunicarea unor adevaruri noi in timpul formarii Noului Testament, aceasta slujba a fost asemanatoare cu cea a descoperirii si atunci sint valabile cele spuse la punctul „a”.

Insa daca este vorba de cuvintele (expresiile) lui Dumnezeu (1 Petru 4.11), Cuvintul lui Dumnezeu este indreptat spre inimi si cugete pentru a le pune in lumina Sa. Noi credem ca aceasta slujba se poate face si astazi. Numarul mare al asa-ziselor „descoperiri” sau „prorociri” care nu s-au adeverit (nu s-au intimplat), vorbite de profetii crestini moderni, ar trebui sa aduca la realitate pe fiecare crestin care isi gaseste placerea in aceste lucruri. De fapt mai exista multe prorociri si promisiuni ale lui Dumnezeu in Sfinta Scriptura care isi asteapta implinirea. Despre ele insa apostolul spune: „Si avem cuvintul prorociei si mai sigur, la care bine faceti ca luati aminte, ca la o lumina care straluceste intr-un loc intunecos, pina se va crapa de ziua si va rasari luceafarul de dimineata in inimile voastre. Mai intii sa stiti ca nici o prorocie din Scriptura nu se interpreteaza singura. Caci nici o prorocie n-a fost adusa prin voia omului; ci oameni sfinti ai lui Dumnezeu au vorbit condusi de Duhul Sfint” (2 Petru 1.19-21).

Semnificatia textului din Iacov 5:14-16

Cred ca este bine sa spunem aici ceva si despre textul din Iacov 5.14-16, deoarece aceste versete sunt adesea citate si se abuzeaza de ele. Daca-l citim cu atentie, vedem clar ca locul acesta nu are nici o legatura cu „daruri de vindecare” din 1 Corinteni 12.9. Din toata inlantuirea gandurilor de pana acum si dupa acest loc rezulta ca in Iacov 5 este vorba de judecata practica in legatura cu lucrarile de vindecare ale lui Dumnezeu, si aceasta este in concordanta cu intregul caracter al epistolei. Dupa cum se spune in Iov 36.7, Dumnezeu nu-si intoarce privirile de la cei fara prihana. Insa versetele care urmeaza in Iov 36 arata clar ca abaterea este urmata de aplicarea disciplinei, in vederea recunoasterii pacatelor si pentru a ne pocai de ele. Din toate gandurile care se leaga intre ele, vedem ca Iacov vorbeste despre boli care sunt o urmare a pacatelor si pe care Dumnezeu le trimite ca pedeapsa, fiindca cel in cauza a pacatuit si nu s-a smerit.

Cand insa ajunge sa-si recunoasca pacatul si sa se intoarca la Dumnezeu cu smerenie, atunci Dumnezeu este gata sa-si exercite indurarea (Iov 36.11-14), afara numai daca, bineinteles, este la mijloc un pacat care duce la moarte (1 Ioan 5).

Aceasta putere de a ierta pacatele (in caile de carmuire ale lui Dumnezeu, deci care privesc acest pamant) a dat-o Dumnezeu si Adunarii (Matei 18.18; 2 Corinteni 2.7-10), iar in cazuri anumite chiar tuturor ucenicilor.

Bolnavul care ajunge sa-si recunoasca pacatul poate sa se indrepte catre batrani (prezbiteri), ca persoane randuite de Dumnezeu, sa-i acorde iertare. Ca „batrani”, ei au calauzirea Duhului si intelepciunea necesara spre a cunoaste gandurile lui Dumnezeu in astfel de imprejurari. La iudei, ca si in adunarile iudeilor, nu gasim deloc batrani oranduiti in mod oficial. Acolo erau pur si simplu frati

batrani, care erau batrani si in privinta starii lor duhovnicesti. Noi nu putem avea batrani oranduiti, fiindca nimeni nu are dreptul sa-i stabileasca. Afara de aceasta nu suntem noi Biserica (Adunarea) ca intreg, ci numai o mica parte din ea.

De altfel aceasta nu este atat de hotarator, caci versetul 16 exprima grija lui Dumnezeu pentru timpul nostru: „Marturisiti-va deci unii altora pacatele si rugati-va unii pentru altii, ca sa fiti vindecati”. In legatura cu versetul 14, vedem deci ca un credincios poate ruga pe fratii care au caracterul si insusirea duhovniceasca de batrani sa vina la patul lui de boala; acolo isi marturiseste acestora pacatele care sunt cauza bolii lui, ca o carmuire din partea lui Dumnezeu, si le cere sa se roage cu el si pentru insanatosirea sa. Si atunci, daca rugaciunea acestor frati este o rugaciune a credintei, Dumnezeu ii va reda sanatatea.

Este important ca vindecarea, despre care este vorba in aceste versete, nu depinde de pozitia batranilor sau de ungera cu untdelemn, ci de rugaciunea credintei. Nu este vorba deci ca ei nadaj-duiesc ca Dumnezeu va trimite vindecarea, ci ca ei sunt siguri de lucrul acesta. Ar putea bolnavul sa aiba aceasta siguranta, daca el nu s-ar smeri cu adevarat, daca el nu ar fi luat boala ca o disciplinare din mana lui Dumnezeu, stiind astfel ca Dumnezeu vrea sa-l ierte? Ar putea batranii sa se roage cu aceasta credinta, daca ei nu ar avea puternica incredintare ca Dumnezeu si-a atins scopul prin boala trimisa si ca nu este la mijloc o boala spre moarte (1 Ioan 5.16-17)? Aceasta este cu putinta numai cand ei primesc credinta din legatura lor cu Domnul si prin aceasta fiind siguri ca Dumnezeu vrea sa dea bolnavului insanatosire.

Este lamurit ca aceasta este cu totul altceva decat ceea ce se intampla cu multi asa numiti vindecatori prin credinta. Afara de aceasta trebuie sa avem in vedere si faptul ca epistola lui Iacov este o epistola de tranzitie, singura epistola din Noul Testament care se adreseaza celor douasprezece semintii ale lui Israel, chiar daca ea deosebeste pe credinciosi de masa poporului.

Asa-zisa "Vorbire in limbi"

Marturia Noului Testament

Marcu 16.17, Marcu 16.17-18: “Si aceste semne vor insoti pe cei ce vor crede: in Numele Meu vor scoate demoni: vor vorbi limbi noi; vor lua in mina serpi; daca vor bea ceva aducator de moarte, nu-i va vatama; isi vor pune miinile peste bolnavi si bolnavii se vor face sanatosi.”

In aceste versete avem misiunea cea mare pe care a dat-o Domnul Isus ucenicilor Sai (vezi si Matei 28.18-20). El i-a trimis ca sa propovaduiasca Evanghelia in toata lumea. Hristos a venit in lume ca sa mintuiasca pe cei pacatosi. De aceea El a murit si a inviat (Romani 4.25). Toti care cred si sint botezati vor fi mintuiti, insa cei care nu cred vor merge la pierzare.

Celelalte lucruri amintite, scoaterea demonilor (Faptele Apostolilor 16.18), vorbirea in limbi noi (Faptele Apostolilor 2.4), luarea in miini a serpilor (Faptele Apostolilor 28.3-6), punerea miinilor peste cei bolnavi (Faptele Apostolilor 3.7; 5.12) si altele, toate acestea s-au implinit in viata apostolilor. Ei au fost primii care au crezut. Dar aceasta promisiune nu are valabilitate generala, ca fiecare crestin

sa o ia pentru el. Apostolii constituiau prima linie care implineau marea misiune a Domnului. Daca astazi un credincios ar lua un sarpe in mina, nu s-ar intimpla numaidecit si lui ca apostolului Pavel in Faptele Apostolilor 28.

Este important sa vedem semnificatia cuvintelor Domnului la sfirsitul Evangheliei dupa Matei. Acolo El spune ca li este data toata puterea in cer si pe pamint si ca El vrea sa ramina cu noi pina la sfirsitul veacului (Matei 28.18-20). In Evanghelia dupa Marcu insa nu citim ca prin semne si minuni vor lucra pina la sfirsitul veacului. Dupa cum am vazut, prezicerile Domnului s-au implinit toate la apostoli aproape cuvint cu cuvint - si deci toate, nu numai una sau doua!

Este vorba aici de semne prin care Dumnezeu a confirmat la inceputul epocii crestine, ca intr-adevar propovaduirea Evangheliei s-a facut din ordinul Lui. Asa l-a confirmat si pe Moise prin semne si minuni, ca fiind slujitorul Lui in fata lui Faraon. Scriitorul epistolei catre Evrei aminteste prin anul 60 aceste semne, in cuvintele: „Cum vom scapa noi. daca stam nepasatori fata de o mintuire asa de mare, care, incepind sa fie vestita de Domnul, ne-a fost adeverita de cei care au auzit-o, in timp ce Dumnezeu intarea marturia lor prin semne, puteri si felurite minuni si prin darurile Duhului Sfint, impartite potrivit cu voia Sa?" (Evrei 2.3-4).

„Limbile noi” pe care Domnul le aminteste in Marcu 16 nu sint noi in sensul ca n-au fost inca auzite sau ca ar fi fost noi celor care le auzeau, ci erau limbi straine celor care le vorbeau, erau alte limbi decit cele pe care le cunosteau pina atunci. Aceasta ne este aratat de cuvintul grecesc „kainos” care inseamna ceva nou, in sensul ca nu a fost cunoscut. In greceste mai exista un cuvint pentru nou si anume „neos”. care are insa sensul de tinar, proaspat. Aici insa nu este folosit acest „neos.”

Faptele Apostolilor 2.4-13

Cele spuse anterior se confirma in aceste versete (in cuvintul „limba”). Dupa venirea Duhului Sfint, ucenicii au inceput sa vorbeasca in alte limbi, asa cum le-a dat Duhul. Aceste alte limbi (versetele 8-11) sint evident acele „limbi noi” despre care vorbeste Domnul in Marcu 16.17. Ucenicii care stiau de fapt numai aramaica si greaca, vorbeau acum in puterea Duhului Sfint aproximativ 16 limbi si dialecte.

Se aude des ideea: ucenicii vorbeau in limba lor, insa ascultatorii auzeau fiecare in limba proprie, citindu-se pentru aceasta versetele 6,8 si 11 unde este vorba de auzire. In primul rind, insa, in versetele 6 si 11 scrie categoric ca ci ii auzeau vorbind in limba lor. In al doilea rind am citit in versetul 4 ca vorbeau in alte limbi. A fost o minune de vorbire, nu de auzire.

Din aceste versete se limpezesc doua lucruri:

- Celelalte limbi si limbile noi au fost limbi care intr-adevar se vorbeau pe pamint si care pentru ucenici au fost niste limbi straine, pe care nu le-au invatat si nu le-au vorbit pina atunci.

- Acest dar a fost dat de la Dumnezeu prin Duhul Sfint pentru a propovadui „lucrarile mari ale lui Dumnezeu”, adica lucrarea Domnului Isus de pe cruce si urmarile binecuvintate pentru cei care cred. Rezultatul acestei predici minunate il gasim in versetul 41: „Au fost adaugate 3.000 de suflete.”

Dumnezeu a dat unor oameni neinvatati, intr-un mod supranatural si duhovnicesc, capacitatea de a vorbi in alte limbi pe care nu le-au invatat.

In aceste limbi vesteau lucrarile mari ale lui Dumnezeu, care inseamna Evanghelia. Ei au fost intelesi de cei prezenti care erau necredinciosi, deoarece vorbeau in propriile lor limbi.

Ceea ce Domnul a vestit in Marcu 16.17 s-a adeverit (a devenit realitate) deja in ziua de Rusalii. Cu acestea se si clarifica intentia pe care Dumnezeu a avut-o cu darul de a vorbi in limbi. De aceea este gresit sa intelegi locul din Faptele Apostolilor 2 ca o particularitate unica, iar celelalte locuri sa le explici altfel. Nu. Chiar locul acesta este explicatia pentru celelalte.

Faptele Apostolilor 10.46 si 19.6

Si in relatarea despre mintuirea lui Corneliu se aminteste „ca vorbeau in limbi.” Corneliu fara indoiala era deja mintuit si nascut din nou inainte de a veni Petru la el. Dar lui ii mai lipsea cunoasterea lucrarii lui Hristos savirsita pe cruce si asadar Evanghelia mintuirii. In Efeseni 1.13 este scris ca cel care a crezut cuvintul adevarului (Evanghelia mintuirii) va fi pecetluit cu Duhul Sfint. Pina atunci paginii nu ajunsesera la cunoasterea binecuvintarilor hotarite de Dumnezeu.

Acum Petru le propovaduieste Evanghelia, lucrare pentru care el insusi a trebuit sa fie invatat (Faptele Apostolilor 10.9-17) si astfel Corneliu si ai sai au primit prin credinta iertarea pacatelor pentru Numele Domnului Isus, iar Duhul Sfint a venit peste ei (Faptele Apostolilor 10.43). Acum au venit la credinta si oameni dintre neamuri (samaritenii din Faptele Apostolilor 8 si Corneliu nu au fost israeliti). Drept dovada ca au primit Duhul Sfint a fost faptul ca Petru i-a auzit vorbind in alte limbi. Dumnezeu a adeverit prin aceasta ca iudeii si natiunile au fost binecuvintate in mod egal in Hristos. Asa cum au primit iudeii Duhul Sfint in Faptele Apostolilor 2, l-au primit si Corneliu cu ai sai. Aceasta adevereste Petru in Faptele Apostolilor 11.15-16: „Si, cum am inceput sa vorbesc, Duhul Sfint a cazut peste ei, ca si peste noi la inceput. Si mi-am adus aminte de cuvintul Domnului, cum a zis: »Ioan a botezat cu apa, dar voi veti fi botezati cu Duh Sfint.«”

Vorbirea in limbi nu a fost o aparitie necesara care insotea primirea Duhului Sfint, fiindca atunci trebuiau si samaritenii (vezi Faptele Apostolilor 8) sa vorbeasca in limbi. Era un semn ca Dumnezeu nu mai facea deosebire intre iudei si neamuri, ci atat iudeii cit si neamurile aveau de acum incolo parte de aceleasi binecuvintari.

O situatie asemanatoare a fost si cu cei doisprezece ucenici din Efes (Faptele Apostolilor 19.1-7). Aici nu este chemat Petru sau unul din cei doisprezece ucenici ai Domnului de pe pamint, ci Pavel, care a fost chemat de Domnul ca apostol al natiunilor. Propovaduatorul Evangheliei slavei nu a stat in umbra apostolilor, ci pe acelasi teren ca si ei.

Ucenicii din Faptele Apostolilor 19 nu au primit inca Duhul Sfint. fiindca nici nu stiau despre venirea Lui. Ei cunosteau doar predica lui Ioan Botezatorul si au fost botezati cu botezul lui Ioan. Un crestin este insa numai acela care are Duhul Sfint, prin care devine un madular al Trupului lui Hristos. Acesti credinciosi se gaseau inca pe terenul Vechiului Testament. Credinta lor inca nu insemna ca erau crestini. Ioan Botezatorul, David, Avraam, Noe etc. nu au fost crestini, ci au fost credinciosi nascuti

din nou. Un creștin însă nu este numai născut din nou, ci el posedă și Duhul Sfânt (vezi Evanghelia după Ioan 3.3-5; Efeseni 1.13; Romani 8.9b).

Acum Pavel a devenit unealta prin care Dumnezeu aducea în poziția de creștini pe acești născuți din nou: „Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt a venit peste ei și vorbeau în limbi și profeceau” (versetul 6).

Din aceste întâmplări vedem că atât iudeii cât și păgânii au primit Duhul Sfânt după ce au crezut. Semnul exterior de a vorbi în limbi dovedea că stăteau pe același teritoriu ca cei care aparțineau acum Trupului lui Hristos pe pământ.

Nu fiecare care a primit Duhul Sfânt a vorbit și în limbi! La samariteni și la temnicerul din Filipi nu se amintesc așa ceva. Este de aceea neînțeles faptul că mulți fac deosebire între cele întâmplate în capitolul 2 și cele din capitolele 10 și 19 din Faptele Apostolilor. Aproape toți recunosc că în capitolul 2 este vorba de limbi străine neînvățate. Dar în capitolele 10 și 19, același cuvânt (grecescul „glossa”) să fie o vorbire în stare de extaz? Fără îndoială, în toate cele trei cazuri este vorba de o vorbire în limbi străine.

1 Corinteni 12-14

În 1 Corinteni 12-14, mai ales în capitolul 14 este scris foarte detaliat despre darul vorbirii în limbi. Adunarea din Corint era formată mai ales din păgâni care s-au întors la Dumnezeu și apostolul le putea mărturisi că în Hristos, în toate au fost făcuți bogăți, în orice cuvânt și orice cunoaștere, așa că nu aveau lipsa de nici un dar al harului (1 Corinteni 1.5-7). Însă cu toate că au fost așa de mult binecuvântați de Dumnezeu, erau duhovnicește într-o stare săracă. Ei s-au împărțit în grupuri (1 Corinteni 1.11-13; 3.3-4). Ei îngăduiau relații sexuale în afara căsătoriei (5.1-2; 6.13-17), ei se dădeau reciproc în judecată (6.1-7) și multe altele sunt amintite în muștrările făcute de apostol în această epistolă.

Începând cu capitolul 12, apostolul îi învață despre sarcina mădularelor Trupului lui Hristos. Acolo el enumera în versetele 8-10 și 28 diferite daruri. Este remarcabil că în amândouă cazurile, darurile vorbirii în limbi și a interpretării limbilor stau chiar la urma însirării tuturor darurilor. Vorbirea în limbi străine nu a fost un dar atât de însemnat cum era cuvântul despre înțelepciune sau cum erau apostolii care, fiind întemeietorii Adunării, stau pe primul loc. Vorbirea în limbi a fost un dar ca semn, întocmai ca și cel al vindecării bolnavilor. Pentru a-1 exercita nu era nevoie de o cunoaștere mare a gândurilor lui Dumnezeu. Nici nu a fost dat pentru zidirea credincioșilor, ci ca un semn pentru cei necredincioși, care înțelegeau aceste limbi străine.

Este de asemenea important faptul că Pavel pune în 1 Corinteni 12.29-30 întrebarea: „Oare toți sunt apostoli? Toți sunt proroci? Toți sunt învățători? Toți fac minuni? Toți au daruri de vindecări? Toți vorbesc în limbi? Toți interpretează?” La fiecare din aceste întrebări trebuie să se răspundă: nu! Pavel a arătat în acest capitol că nu toate mădularele au aceeași misiune și același dar. De aceea este împotriva Scripturii, dacă se spune astăzi că fiecare poate sau trebuie să posedă darul „vorbirii în limbi.”

Mai trebuie explicat și darul „interpretării limbilor” (1 Corinteni 12.10 și 30). S-ar putea obiecta împotriva darului vorbirii în limbi: dacă este vorba numai de limbi străine pe care vorbitorul nu le-a învățat, însă pe care le poate vorbi prin Duhul lui Dumnezeu, atunci interpretarea ar fi doar o lucrare de traducere. Aceasta însă poate să fie învățată și exercitată de fiecare. Pentru aceasta nu este nevoie de nici un dar al harului. Se trece însă cu vederea că vorbirea în limbi plus interpretarea ei este aceeași cu prorocirea (despre aceasta mai mult în capitolul 14). Vestea prezentată în limba străină trebuia nu numai tradusă, dar și explicată. Cuvântul lui Dumnezeu nu fusese încheiat (nu fusese scris în întregime), așa ca atunci se mai descopereau adevăruri noi. Dacă aceasta se întâmpla într-o limba străină, atunci trebuia atât tradus cât și interpretat. Pentru aceasta era folosit darul de explicare, interpretare.

În 1 Corinteni 13.1, apostolul Pavel spune: „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngeresti, și n-aș avea dragoste, sînt o aramă sunătoare sau un chimval rasunător.” Cum am văzut, limbile în care vorbeau credincioșii erau limbi omenești străine. Ce vrea să spună Pavel prin „limbi îngeresti”? De aici nu putem deduce că el însuși a vorbit în asemenea limbi (îngeresti). Pavel avea obiceiul să se dea pe el însuși ca exemplu, cînd voia să explice ceva (compara cu 1 Corinteni 4.6; Romani 7.7-25). Aici în 1 Corinteni 13.2 adaugă: „Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința...” în versetul 9 spune: „caci cunoaștem în parte și prorocim în parte.” Pavel folosește aici fără îndoială un caz presupus, cu ajutorul căruia el vrea să explice corintenilor, ce înseamnă lipsa de dragoste. De aceea nu se poate deduce din cuvintele lui, că el sau alții într-adevăr au vorbit în limbi îngeresti sau chiar că „vorbirea în limbi” să fie aceeași cu „limbile îngeresti”. Dacă recunoaștem că Pavel nu a posedat toate tainele, toată cunoștința și toată credința, că el aici presupune cazul încă neîntîlnit, atunci și prima propoziție este tot o ipoteză. - La întrebarea, care sînt limbile îngerilor, nu putem să ne oprim mai mult. Însă este limpede, că și aceste ființe spirituale posedă limba ca mijloc de comunicare (compara cu Isaia 6.3; Zaharia 3.4; Iuda 9).

În 1 Corinteni 14, Pavel se ocupă mai amănunțit cu vorbirea în limbi. Din acest capitol avem impresia că acei credincioși erau așa de încîntați de darurile harului, că niște copii de o jucărie nouă. Deosebit de tare ieșea la iveală aceasta cu ocazia vorbirii în limbi. De aceea apostolul trebuia în mod serios să-i îndrepte. Acest capitol este asadar nu o instruire (învățare) despre „vorbirea în limbi”, ci o avertizare serioasă că darurile harului pe care Dumnezeu le-a dat Adunării Sale să fie folosite în mod corect.

Cum am mai văzut, darul vorbirii în limbi străine a fost dat de Dumnezeu ca semn pentru cei necredincioși. Oamenii care auzeau în limba lor „faptele cele mari ale lui Dumnezeu”, prin aceasta erau convinși și aduși la pocăință. Aceasta este dovedit în 1 Corinteni 14.22: „Prin urmare limbile sînt un semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredincioși.”

Acest capitol conține încă o învățatură importantă. În versetul 21 Pavel citează liber textul din Isaia 28.11-12: „»Voi vorbi poporului acestuia prin alte limbi și prin buze străine, și nici așa nu Ma vor asculta«, zice Domnul.” Din conținutul textului din Isaia 28 reiese că Israel nu a ascultat de prorocii trimisi de Dumnezeu. Acesta a fost motivul pentru care Dumnezeu a trebuit să vestească o judecată asupra lor prin asirieni, care vorbeau o limba străină. Prin aceasta lucrare Israel trebuia smerit.

Pavel reda aceste cuvinte probabil intr-o legatura cu totul altfel. Nu a alungat oare atunci Israel pe cel mai mare profet al lor, adica pe Mesia? De aceea Dumnezeu a pus prin darul limbilor un semn al judecatii peste poporul Sau pamintesc. care acum este pus deoparte pentru un timp. A devenit clar ca Evanghelia harului care a fost vestita natiunilor pagane, acum se vesteste tuturor popoarelor pamintului. Dar ca si pe vremea lui Isaia, poporul Israel in totalitatea sa nici acum nu asculta ce spune Dumnezeu.

De exemplu, in loc sa mearga in portul din Corint pentru a vesti acolo Evanghelia (folosindu-se darul vorbirii in limbi) marinarilor veniti din mai multe tari, corintenii se desfatau in stringerile lor cu darul acesta spectaculos. Dar aici ei nu erau intelesi de nimeni. De aceea Pavel ii corecteaza. Tot capitolul 14 vorbeste despre stringerile laolalta ale adunarii din Corint, asa cum reiese fara indoiala din versetele 4, 5, 12, 19, 23-35.

Este de inteles ca acela care vorbeste in adunare intr-o alta limba, nu vorbeste oamenilor, ci lui Dumnezeu. Nimeni nu o intelege, cu toate ca exercita un dar al harului dat de Dumnezeu si poate chiar sa-si exprime taine in duh, aceasta insemnand lucruri care pina atunci nu au fost descoperite (1 Corinteni 14.2). Tainele in Noul Testament sint lucruri care pina atunci nu au fost cunoscute, dar acum sint descoperite, intelese numai de credinciosul duhovnicesc (compara mai ales 1 Corinteni 15.51; Efeseni 3.3-5).

Cine vorbea intr-o limba in stringerile laolalta ale celor credinciosi se zidea numai pe el insusi. Este insa aceasta scopul vorbirii in Adunare? De aceea Pavel spune ca cineva trebuie sa si interpreteze cele spuse, pentru ca Adunarea sa obtina zidire (versetele 4,5,6,9,13). Tot asa si cu rugaciunea si cu lauda intr-o limba pe care nimeni nu o cunoaste (versetele 14-17).

Un alt argument al apostolului este indicat in legatura cu impresia facuta in Adunare de vorbirea in limbi asupra necredinciosilor.

Daca ei nu intelegeau aceste limbi, nu ar zice ca sint nebuni (versetul 23)? In sfirsit, apostolul da o indicatie care are valabilitate si astazi. Epistola catre Corinteni este adresata Bisericii lui Dumnezeu care este in Corint si catre toti cei care cheama in vreun loc Numele lui Isus Hristos (1 Corinteni 1.2). Aceasta indicatie este: „Femeile sa taca in biserici, caci lor nu le este ingaduit sa ia cuvintul; ci sa fie supuse, cum zice si legea" (1 Corinteni 14.34). Cit de usor unii crestini trec in zilele noastre peste acest cuvint! Mai ales cind este vorba de asa-zisa „vorbire in limbi", femeile au adesea un rol dominant. Insusii acest fapt real ar trebui sa conduca pe fiecare credincios la o gindire serioasa. „Preaiubitilor, sa nu dati crezare oricarui duh, ci sa cercetati duhurile, daca sint de la Dumnezeu, caci au iesit in lume multi proroci mincinosi" (1 Ioan 4.1).

Apostolul admite corintenilor in stringerile lor vorbirea in limbi - este doar un dar al harului lui Dumnezeu - insa numai cu doua conditii: in primul rind au voie sa vorbeasca numai doi sau cel mult trei unul dupa altul si in al doilea rind trebuia sa fie prezent si unul care sa interpreteze cele spuse. Daca lipsea acesta, nu era permisa vorbirea cu voce tare in limbi (versetele 27-28).

Am avut o mica privire asupra celor ce spune Scriptura despre darul harului de a vorbi in limbi. Este un dar dat de Dumnezeu ca si darul vindecarii, sa foloseasca pentru slavirea Lui si ca un semn

pentru oameni.

Mai exista astazi vorbirea in limbi ?

O afirmatie clara ca vorbirea in limbi si darul de vindecare nu ar mai fi in vremurile noastre nu gasim in Noul Testament. Pe de alta parte nu scrie in nici un loc ca aceste daruri vor ramine pina la sfirsitul epocii crestine. Poate cineva va spune ca acesta nu este nici un argument! Ca raspuns, citam un verset in care Duhul Sfint spune categoric ca anumite daruri vor continua: „Si El a dat pe unii apostoli, pe altii proroci, pe altii evanghelisti, pe altii pastori si invatatori, pentru desavirsirea sfintilor, in vederea lucrarii de slujire, pentru zidirea Trupului lui Hristos, pina vom ajunge toti la unitatea credintei si a cunostintei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la masura staturii plinatatii lui Hristos" (Efeseni 4.11-13).

Domnul Isus vede aici Adunarea ca Trupul Lui, inaintea Lui si anume din acel moment de cind apostolii si profetii Noului Testament au pus la inceput temelia (Efeseni 2.20; 3.5) pina la acel punct, cind masura inaltimii staturii plinatatii lui Hristos va fi fost ajunsa. Aceasta este tinta lucrarii darurilor. Va fi atinsa vreodata aceasta tinta aici pe pamint? Va exista oare aici pe pamint vreodata o unire a credintei si o unire a cunostintei Fiului lui Dumnezeu la toti crestinii?

Fiecare cititor sa-si gaseasca pentru sine raspunsul atunci cind priveste starea prezenta a crestinatatii. Telul va fi atins cind in curind Adunarea (Biserica) va fi slavita, fara pata, fara zbircitura sau altceva de felul acesta si va fi unita cu Capul ei in cer. Pina in clipa aceea. Domnul Isus ca Mintuitorul Trupului Sau lucreaza neincetat prin Duhul Sfint, prin Cuvintul Sau, dar si prin darurile evanghelistilor, pastorilor si invatatorilor, pentru zidirea Trupului Sau, si anume atita timp ..pina vom ajunge toti acolo ...". Nici un cuvint despre limbi si vindecari! Aceste daruri nu au fost date pentru zidirea Trupului, ci ca semne ale puterii si prezentei lui Dumnezeu. Oricine doreste sa cunoasca astazi lucrarile mari ale lui Dumnezeu si lucrarea Sa de mintuire, poate sa deschida desavirsitul Cuvint al lui Dumnezeu. El va gasi acolo tot ce are nevoie pentru mintuirea sufletului sau si pentru o umblare dupa voia lui Dumnezeu.

In afara de aceasta mai exista citeva argumente foarte puternice, care dovedesc ca vorbirea in limbi si vindecarea au avut locul lor numai in vremurile de inceput ale Bisericii.

Cind scriitorul vorbeste in locul deja amintit, in Evrei 2.4 - adica la inceputul anilor saizeci ai primului secol crestin - de semne, puteri si felurite minuni si daruri ale Duhului Sfint, face lucrul acesta la timpul trecut: „... in timp ce Dumnezeu intarea marturia lor ..." De aici rezulta ca aceste lucrari (daruri) de minuni, de care apartine si vorbirea in limbi, atunci apartineau deja trecutului.

Acest gind este confirmat in 1 Corinteni 13.8-10: „Dragostea nu pierе niciodata. Prorociile se vor sfirsi: limbile vor inceta: cunostinta va avea stirsit. Caci cunoastem in parte si prorocim in parte; dar cind va veni ce este desavirsit, acest „in parte" se va sfirsi."

Dragostea dumnezeiasca ramine vesnica, fiindca este natura lui Dumnezeu. Si va veni o clipa cind nu va mai fi nevoie de nici o prorocie si de nici o cunostinta, atunci cind desavirsirea va veni odata cu venirea Domnului Isus pentru a lua pe ai Sai acasa. Atunci nu va mai exista o „lucrare in parte", ci

darurile acestea vor fi puse la o parte (se vor sfirsi). Insa, spre deosebire de aceasta, este spus despre limbi ca vor inceta." Prorociile. cunostinta si tot ce este „in parte”, la venirea Domnului vor fi puse la o parte, clar limbile vor inceta. Aceasta este o indicatie ca limbile vor inceta in alt timp, adica mai repede decit prorociile si cunoasterea.

Inca o data sa amintim paralela dintre lucrarile de minuni pe care le facea Moise inainte de iesirea Israelului din Egipt si semnele despre care vorbeste Domnul in Marcu 16 catre ai Sai. care si-au gasit implinirea in primele timpuri ale crestinismului si sint descrise in Faptele Apostolilor. Semnele si minunile in legatura cu iesirea poporului Israel din Egipt de asemenea nu au durat mult. La fel ca in Evrei 2.4, se spune si in Deuteronom 26.8, privind in urma: „Domnul ne-a scos din Egipt ... cu semne si minuni." Privind profetic, iesirea poporului Israel din Egipt este un tablou al inceputului Bisericii crestine pe pamint. Este semnificativ ca paralelismul se extinde in amanuntime.

In scrierile „parintilor Bisericii” din primele trei-patru secole nu se gaseste nimic despre vorbirea in limbi. Numai Eusebius (circa 260 - 339) vorbeste ceva despre „vorbirea in limbi” si anume in descrierea sa a lucrarii invatatorului ratacit Montanus, care afirma ca este Paracletul (Mijlocitorul) promis. Prin aceasta se adevereste in istoria Bisericii adevarul din 1 Corinteni 13.8. ca „limbile” au incetat.

La sfirsit, o intrebare serioasa pentru inima si cugetul nostru. Crestinii intre ei sint dezbinati. Unitatea Duhului in general nu a fost pastrata. Aceasta este o realitate adinc umilitoare. Daca si in zilele noastre Dumnezeu ar marturisi prin lucrari de minuni si vorbiri in limbi, atunci unde si in ce grupare de crestini ar trebui sa o faca? Exista o grupare de credinciosi care poate afirma ca au pastrat dragostea dintii, au respectat Cuvintul lui Dumnezeu si nu au tagaduit Numele Domnului (Apocalipsa 2 si 3)? Cel mai inalt lucru pe care Domnul in scrisoarea catre Filadelfia il recunoaste este o putere mica. Daca astazi intr-adevar s-ar mai face aceste semne lucrute de Dumnezeu, nu ar avea oare ele ca urmare ingimfarea duhovniceasca?

In realitate asa este in cercurile in care vorbirea in limbi este inteleasa ca o lucrare deosebita a Duhului, vorbindu-se mereu ca celorlalti le lipseste ceva esential in viata de credinta si de adunare. Ceea ce insa lipseste astazi este cumpatarea, intelepciunea duhovniceasca si pazirea Cuvintului lui Dumnezeu.

Botezul cu Duhul Sfant

Unii invata ca cel credincios, care prin pocainta si credinta in Evanghelie a devenit un copil al lui Dumnezeu, are nevoie de „botezul cu Duhul Sfant”, aceasta fiind o experienta crestina de baza a carei manifestare consta in faptul ca respectivul vorbeste in limbi.

Ce spune Sfinta Scriptura ?

Biblia ne invata ca este o caracteristica deosebita a epocii crestine, ca dupa savirsirea lucrarii de mintuire pe cruce a Domnului Isus, dupa invierea si inaltarea Lui la cer, Duhul Sfant sa locuiasca pe pamint in oamenii mintuiti. In timpul Vechiului Testament nu a fost asa. Duhul Sfant fiind mereu acolo

unde Dumnezeu era activ. Asa Il gasim inca de pe prima pagina a Bibliei (Geneza 1.2), insa atunci nu locuia in oameni. Primul om in care a locuit Duhul Sfint a fost Omul Isus Hristos, Cuvintul care S-a facut trup.

In ultima noapte cind a mai fost impreuna cu ucenicii. Domnul Isus le-a spus ca dupa plecarea Sa la Tatal va veni la ei o alta Persoana dumnezeiasca. Acesta este Mingiietorul care va ramine vesnic cu ei, Duhul adevarului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru ca nu-L vede si nu-L cunoaste; dar voi Il cunoasteti, caci ramine cu voi si va fi in voi" (Ioan 14.17). In versetul 26 se spune clar ca acest Mingiietor este Duhul Sfint. Activitatea Duhului Sfint in credinciosi ne este aratata mai departe in Ioan 14.26; 15.26; 16.13-14.

Toate acestea puteau sa se intimple numai dupa ce lucrarea de la cruce a fost savirsita si Domnul Isus S-a inaltat la Tatal (Ioan 16.7).

Ioan Botezatorul a anuntat venirea Duhului Sfint

Venirea Duhului Sfint a fost anuntata inca de Ioan Botezatorul (Matei 3.11-12; Luca 3.16-17; Ioan 1.33). Ioan pe de o parte chema poporul iudeu la pocainta, iar pe de alta parte anunta doua lucruri pe care le va face Domnul Isus:

- a) cei care se pocaiesc vor fi botezati cu Duhul Sfint si vor fi roade bune adunate in grinar;
- b) dar cei care nu se pocaiesc vor fi botezati cu foc si vor ajunge ca pleava in focul care nu se stinge (Matei 3.12).

Cercetind aceste versete se desprind doua adevaruri:

- a) Botezul cu Duhul Sfint si botezul cu foc nu se refera la aceeasi fapta. Botezul cu foc este judecata, asa cum rezulta din Maleahi 4.1; Matei 18.9; Luca 16.23-24. Folosirea cuvintului „botez” in sensul acesta, pentru unii poate prezenta greutate. Insa Domnul Isus, cind Se gindea la judecata dumnezeiasca pe care trebuia sa o sufere pe cruce, vorbea de asemenea de un botez; asa citim in Luca 12.50: „Dar am un botez cu care sa fiu botezat si cit de mult doresc (cit sint de strimtorat) sa se indeplineasca.”
- b) Botezul cu Duhul Sfint nu este descris ca o experienta deosebita si suplimentara a credinciosului, ci ca un semn de recunoastere a celor care sint adunati ca griu in grinarul ceresti.

Anuntarea venirii Duhului Sfint de insusi Domnul Isus

Dupa inviere, Domnul Isus vorbeste de venirea Duhului Sfint (Luca 24.49). Duhul Sfint este numit ca fiind fagaduinta Tatalui si puterea de sus. Aceasta reiese foarte clar din cele doua texte din Faptele Apostolilor 1.4-5 si versetul 8. Aceste versete arata ca evenimentul (coborirea Duhului Sfint) era foarte aproape, ca trebuia sa se implineasca fagaduinta Tatalui in Ierusalim.

Ziua Cincizecimii (Rusaliile)

Faptele Apostolilor 2.1-4: Aceasta este implinirea cuvintelor lui Ioan Botezatorul si a promisiunii Domnului Isus. Ce s-a intimplat in ziua Cincizecimii? In Faptele Apostolilor 2.2-4 sint amintite patru lucruri:

1. „Deodata a venit din cer un sunet ca vijitiul unui vint puternic si a umplut in toata casa unde sedeau ei." Nu a fost ca la un vint normal, ceva intrerupt, ci un vijit continuu. Cu aceasta comparatie ne este anuntata puterea cereasca, inspirata a Duhului Sfint care actioneaza continuu si nu impulsiv. in discutia cu Nicodim. Domnul Isus a comparat lucrarea Duhului Sfint cu adierea vintului: Ioan 3.8.

2. „Niste limbi ca de foc au fost vazute impartindu-se printre ei si s-au asezat pe fiecare din ei." Pe langa adierea pe care numai au auzit-o, s-a intimplat si ceva vizibil si anume lumina dumnezeiasca in forma unor limbi ca de foc. Acesta nu a fost un „botez cu foc", ci o marturie clara a lui Dumnezeu care vorbea de lumina si sfintenie, in har. Limbile impartite aratau raspindirea Evangheliei care avea sa se faca peste granitele Israelului la toate natiunile. Vijitul este comparat cu adierea vintului, si limbile cu focul. Amindoua au fost semne exterioare ale aparitiei celei de a treia Persoane a Dumnezeirii care era invizibila (Mingietorul).

3. „Si toti au fost umpluti cu Duh Sfint." Aici avem „botezul cu Duhul Sfint", implinirea cuvintelor lui Ioan Botezatorul si a promisiunii Domnului Isus. „fagaduinta Tatalui". Duhul Sfint a venit pe acest pamint ca sa ramina cu noi in veac. asa cum a spus Domnul Isus (Ioan 14.16). Fiindca aceasta era ceva cu totul nou, a fost insotita de cele doua semne. Prezenta Duhului Sfint are un dublu sens: in primul rind ca El locuieste in Casa, in Adunarea (Biserica) lui Dumnezeu ca Templu (vezi 1 Corinteni 3.16: Efeseni 2.22) si aceasta se arata prin adierea care a umplut toata casa, iar in al doilea rind Duhul Sfint locuieste si in fiecare crestin (nascut din nou, nu numai cu numele: 1 Corinteni 6.19). ceea ce ne este aratat prin limbile impartite care s-au asezat cite una pe fiecare din ei.

4. „Si au inceput sa vorbeasca in alte limbi, dupa cum le da Duhul sa vorbeasca." Acest semn a fost promis de Domnul Isus deja in Marcu 16.17, cind El a dat apostolilor misiunea sa vesteasca Evanghelia la orice faptura (in toata creatia). Dupa construirea turnului Babel, oamenii au fost despartiti intre ei prin diferite limbi. Acum se propovaduiau lucrarile lui Dumnezeu in multe limbi in creatia cea noua, ca toate neamurile sa auda vestea cea buna, vestea mintuirii, rezultatele minunate ale harului.

Aceasta ar fi o schitare scurta a celor intimplate in ziua Cincizecimii (Rusalii), cind Duhul Sfint a fost trimis si crestinii au primit botezul cu Duhul Sfint. Acest botez s-a petrecut o singura data. Prin aceasta a luat fiinta Trupul lui Hristos pe pamint; dar el nu se formeaza mereu si de aceea mai tirziu nu mai citim despre botezul cu Duhul Sfint.

Fiecare om care prin credinta in Domnul Isus este mintuit, primeste Duhul Sfint ca o pecete si arvuna (Efeseni 1.13-14; 2 Corinteni 1.21-22) si in felul acesta devine un madular al lui Hristos (1 Corinteni 6.15,19), el fiind adaugat Trupului deja existent pe pamint.

Referiri ulterioare asupra botezului cu Duhul Sfint

Pina in Faptele Apostolilor 1, botezul cu Duhul Sfint a fost privit mereu ca ceva in viitor, iar dupa evenimentul din capitolul 2 acest botez mai este amintit de doua ori si anume in capitolul 11.16 si 1 Corinteni 12.13. In aceste doua cazuri insa, botezul acesta este privit retrospectiv (in urma).

In Faptele Apostolilor capitolele 10 si 11 ne este aratat cum Evanghelia este propovaduita unuiia care nu era dintre iudei, lui Corneliu din Cezareea. A fost nevoie de o descoperire dumnezeiasca pentru ca Petru sa poata indeplini misiunea de propovaduire a Evangheliei unui pagin. Cind a venit la Cezareea, a propovaduit insa deschis Vestea cea Buna oamenilor acestora de origine pagina.

Pe cind inca rostea Petru cuvintele acestea, S-a coborit Duhul Sfint peste toti cei care ascultau Cuvintul (Faptele Apostolilor 10.44; 11.15: in textul original „a cazut peste ei”). Atunci Petru si-a adus aminte de cuvintul Domnului, care a zis: „Ioan a botezat cu apa, dar voi veti fi botezati cu Duhul Sfint” (Faptele Apostolilor 11.16).

In 1 Corinteni 12.13 citim despre botezul cu Duhul Sfint pentru ultima data in Noul Testament. In acest capitol 12 avem ca tema Trupul unic al lui Hristos pe pamint, care este alcatuit din toti crestinii care au primit Duhul Sfint, dar gasim aici si madularele si sarcinile lor. Acelasi Duh lucreaza prin diferitele daruri ale harului (1 Corinteni 12.4). Aici nu este vorba de experienta credintei personale a fiecarui madular in parte, ci de marea si importanta realitate ca in toate aceste madulare traieste un singur Duh - Duhul Sfint. Si aici vedem cele doua laturi ale lucrarii Duhului Sfint pe pamint.

In cuvintele „si toti am fost adaptati dintr-un singur Duh” se arata partea unica (in fiecare in parte). Iar in cuvintele „Noi toti in adevar am fost botezati de un singur Duh ca sa alcatuim un singur Trup” vedem locuirea Duhului Sfint in Adunare (Biserica), vazuta ca un intreg.

In versetul 12, trupul omenesc este privit ca o imagine a trupului lui Hristos. Multe madulare formeaza impreuna singurul Trup. in versetul 13 se precizeaza cum a luat fiinta aceasta unitate: prin botezul cu Duhul Sfint.

Rezumat

- Cind se vorbeste despre „botezul cu Duhul Sfint”, atunci totdeauna este vorba de venirea Duhului lui Dumnezeu in ziua Cincizecimii (Rusalii).

- Atunci El a luat locuinta in crestinii adunati si i-a facut astfel Trupul lui Hristos (asa a fost formarea Bisericii). Aceasta este o fapta unica, ea nu se repeta.

- Astazi fiecare om care crede in Evanghelia mintuirii primeste Duhul Sfint ca pecete. Cuvintul mai spune, si de a fi ..umplut cu Duhul Sfint”. ceea ce este cu totul altceva.

Exista un „botez cu foc” pentru crestini ?

Am vazut deja ca botezul cu foc amintit in Matei 3.11 si Luca 3.16 nu are nici o legatura cu botezul cu Duhul Sfint. Botezul cu foc se refera la judecata. Care este insa insemnatatea „limbilor de foc” din Faptele Apostolilor 2.3. care s-au asezat pe fiecare ucenic in parte la coborirea Duhului Sfint in ziua

de Rusalii? De multe ori se spune ca aceasta este implinirea celor spuse de Ioan Botezatorul in Matei 3.11: „El va va boteza cu Duhul Sfint si cu foc.” Din anumite motive (partial deja amintite) aceasta nu este corect si adevarat.

a) Ioan Botezatorul, in predica sa despre pocainta vorbeste clar despre doua adevaruri total diferite si anume: pe de o parte despre roada pentru Dumnezeu (Matei 3.8.10,12). care duce la mintuire si slava vesnica si pe de alta parte despre focul judecatii (versetele 7,10.12). Pentru prima grupa avem „botezul cu Duhul Sfint”, iar pentru cea de a doua „botezul cu foc”.

b) La ultima instiintare despre venirea Duhului Sfint. Domnul Isus vorbeste catre cei unsprezece ucenici ai Sai. care erau curatiti (Ioan 15.3), numai despre botezul cu Duhul Sfint (vezi de asemenea si in Faptele Apostolilor 11.16 si 1 Corinteni 12.13). Aceasta sta in plina concordanta cu cele spuse la punctul a.): crestinii au primit in ziua de Rusalii numai botezul cu Duhul Sfint.

In Faptele Apostolilor 2.3 nu este vorba (nu scrie) de limbi de foc, ci de limbi despartite ca de foc. Aici nu se accentueaza faptul ca a venit din cer foc, ci ca au fost limbi impartite care s-au asezat pe fiecare in parte. Cuvintul „limbi” ne conduce deja la vorbire, in versetul 11 scrie si de „alte limbi.” Limba si vorbirea sint in greaca acelasi cuvint. Puterea Duhului Sfint s-a dovedit in invingerea urmarilor din Babilon - incurcarea limbilor (Geneza 11).

Rugaciunea si vindecările

Vrajmasul a facut intotdeauna nenumarate eforturi pentru a-i deturna pe cei credinciosi de la subiectul pe care Scriptura il pune inaintea lor: Persoana scumpa a Domnului Isus.

Dintre toate mijloacele pe care le foloseste in acest scop, cel mai subtil este cel de a sustine cu tarie anumite adevaruri biblice desprinse din ansamblul revelatiei, dandu-le un relief care, in final, falsifica „Adevarul”, care este Cuvantul lui Dumnezeu (Ioan 17.17). Duhul lui Dumnezeu a fost trimis in aceasta lume ca sa-i conduca pe cei credinciosi in TOT adevarul (Ioan 16.13) si pentru a-i preocupa cu Cel care, dupa ce a implinit lucrarea de rascumparare, S-a inaltat la dreapta lui Dumnezeu si va veni din nou sa-i caute, pentru a fi totdeauna cu El.

Vrajmasul, neputand sa le rapeasca mantuirea celor care o au, cauta sa-i lipseasca de contemplarea Domnului Hristos, singura sursa a fericirii lor, a progresului si a marturiei lor.

Pentru a atinge acest scop, el ii ocupa cu ei insisi si cu imprejurarile lor; le prezinta multe alte lucruri, printre care sunt unele bune in ele insele, dar care au ca efect sa le absoarba gandurile si preocuparile, in detrimentul gloriei Domnului Isus.

Lucrurile despre care vorbim au pretentia ca le sunt de mai mult folos si aduc celor credinciosi o fericire mai completa decat simpla ascultare de Cuvantul lui Dumnezeu.

In acest domeniu care cauta sa-i preocupe pe oamenii credinciosi cu ei insisi, un subiect este cel al suferintei, exploatat in aceste timpuri din urma mai mult ca intotdeauna.

Suferinta fiind suparatoare pentru natura noastra omeneasca, creata odinioara pentru a trai si a se bucura pe acest pamant, se intelege ca oamenii isi pleaca cu usurinta urechea la tot ce li se propune ca sa fie eliberati de ea. In acest scop se insista asupra partilor referitoare la rugaciune, unde Dumnezeu promite sa raspunda celor care I se adreseaza cu credinta.

Sa vedem intai ce spune Scriptura cu privire la suferinta: ea ne invata ca orice incercare este in mana lui Dumnezeu un mijloc de binecuvantare, ale carei urmari sunt eterne pentru suflet. Boala, cu toate ca este consecinta pacatului, ca si moartea, este cuprinsa in incercarile pe care Domnul ni le distribuie in vederea atingerii acestui scop al binecuvantarii.

In capitolul 8 al Epistolei catre Romani se vorbeste despre suferintele inerente ale acestei creatii decazute care suspina si in mijlocul careia suspinam si noi, asteptand eliberarea trupurilor noastre. Nu se spune ca Domnul va suprima, suferinta pentru copiii Sai, ci se spune ca „Toate lucrurile lucreaza impreuna spre bine pentru cei care Il iubesc pe Dumnezeu” (versetul 28).

In 2 Corinteni 4.17-18 citim: *„Pentru ca necazul nostru usor de o clipa lucreaza pentru noi, mai presus de orice masura, o greutate eterna de glorie, noi privind nu la cele vazute, ci la cele nevazute; pentru ca cele vazute sunt trecatoare, dar cele nevazute, eterne”*.

„Aceasta incercare de o clipa”, care are rezultate atat de glorioase, dureaza uneori toata viata, pentru ca Dumnezeu lucreaza nu avand in vedere pamantul, ci avand in vedere cerul. Apostolul Iacov spune: „Socotiti ca mare bucurie, fratii mei, cand treceti prin felurite ispite, stiind ca incercarea credintei voastre lucreaza rabdare. Dar rabdarea sa-si aiba lucrarea desavarsita, ca sa fiti desavarsiti si intregi, nelipsindu-va nimic” (Iacov 1.2-4).

Scopul lui Dumnezeu este incercarea credintei, cu rezultatele ei glorioase. Acesta nu poate fi atins daca se cauta sa suprimam incercarea. Dimpotriva, suntem indemnati sa cerem cu credinta intelepciune, pentru ca, in traversarea incercarii, sa ne conducem dupa gandul lui Dumnezeu, in vederea atingerii depline a scopurilor Sale (Iacov 1.5-8).

Suferinta nu este ceva extraordinar (1 Petru 4.12), de care trebuie sa ne debarasam repede. Fie ca este vorba de persecutii, de boala sau de orice alta incercare, copiii lui Dumnezeu au nevoie de aceasta astazi ca intotdeauna si cu atat mai mult cu cat Dumnezeu exercita judecata asupra casei Sale inainte de a o exercita asupra lumii (1 Petru 4.17). El ii curateste si ii sfinteste pe ai Sai, pentru a se bucura de comuniunea cu El.

Incercarile sunt lucrarea harului lui Dumnezeu, a dragostei Sale, a intelepciunii fata de preaiubitii Sai, in vederea gloriei, in care vor fi aratate toate rezultatele acestor lucrari fata de ei.

Trebuie sa ai o ciudata si indrazneata ignoranta despre voia lui Dumnezeu, pentru a vrea sa-L determini sa-Si abandoneze lucrarea de disciplinare a copiilor Sai. Intelegem deci cat de departati sunt acesti vindecatori moderni de gandurile lui Dumnezeu, cand vin sa ne spuna: „Nu trebuie sa fiti bolnavi; puteti sa fiti vindecati imediat, daca aveti credinta”. Acest limbaj este echivalent cu acesta: „Dumnezeu Se insala cu privire la tine; noi vrem sa-ti dam sanatatea”.

Tot acest sistem ignora sau trece sub tacere guvernarea Tatalui fata de copiii Sai. Ce fac oamenii acestia, de exemplu cu invatatura din Evrei 12.4-17? Unde plaseaza, in acest capitol, vointa de a fi vindecat, cand Dumnezeu spune: „«Fiul meu, nu dispretul disciplinarea Domnului, nici nu te descuraja cand esti muștrat de El; pentru ca Domnul disciplineaza pe cine iubeste si biciuieste pe orice fiu pe care-l primeste». Rabdati disciplinarea, Dumnezeu Se poarta cu voi ca fata de niste fii; deoarece, care este fiul pe care nu-l disciplineaza tatal?» (Evrei 12.5-7).

Cum? Se vrea sa-i lipseasca de efectul disciplinei, care singur este capabil sa ne faca „partasi sfinteniei Lui” si sa ne aduca roada datatoare de pace a neprihanirii” (versetele 10-11)?!

Repetam: vointa absoluta de vindecare este un dispret fata de disciplina lui Dumnezeu, de care nu tin deloc seama. Aceia care dau astfel de sfaturi ii descurajeaza pe cei intristati, acuzandu-i de lipsa de credinta sau facandu-i sa creada ca suferinta lor este inutila. Astfel de sfaturi sunt in opozitie fata de gandurile lui Dumnezeu; ele cauta sa lipseasca sufletele de binecuvantarile rezultate din voia Sa desavarsita.

Vindecatorii de astazi l-ar fi sfatuit, fara indoiala, pe apostolul Pavel sa respinga tepusul din carne. El insusi, inainte de a avea gandul Domnului, l-a cerut sa-i retragă incercarea, gandind ca aceasta ar impiedica lucrarea care i-a fost incredintata; dar pentru el, ca si pentru noi astazi raspunsul Domnului a fost perfect: „Harul Meu iti este de ajuns; pentru ca puterea Mea se desavarseste in slabiciune” (2 Corinteni 12.9). Apostolul Pavel invata ca ceea ce dorea el (atunci cand cerea sa i se scoata tepusul) se intampla cu mult mai sigur daca acesta ii este lasat.

Sa mai tinem seama si de faptul ca apostolul Pavel nu intervenea in guvernarea lui Dumnezeu fata de cei din anturajul sau. El stia ca Tatal lor, facandu-i sa treaca prin boala, avea motive mai inalte decat bucuria de a fi sanatos. Dupa ce a vindecat o multime de infirmi (Fapte 19), apostolul il lasa pe Trofim bolnav in Milet (2 Timotei 4.20). Nu mai avea el oare nici putere, nici credinta pentru a-l vindeca? Departe de aceasta! L-a lasat pe Trofim in grija Tatalui sau, care stie cand avem nevoie de o boala, tot asa de bine ca atunci cand ne trebuie paine. Domnul cunoaste si durata incercarii, pentru ca ea sa-si ajunga scopul.

Fata de alesii Sai care striga catre El zi si noapte, Dumnezeu face uz de rabdare inainte de a interveni pentru ei (Luca 18.7). El nu-Si va lasa lucrarea neterminata, numai pentru a raspunde dorintei omului, oricat de legitima ar fi aceasta in aparenta. Timotei trebuia sa foloseasca si putin vin, din cauza deselor sale suferinte. Apostolul Pavel ar fi putut sa-l vindece, ca si pe Epafrodit, a carui boala a durat destul de mult, incat filipenii au primit aceasta veste de la Roma (Filipeni 2.26-27). Dar apostolul Pavel respecta guvernarea lui Dumnezeu in casa Sa; el stia ca a-l vindeca pe cel credincios putea la un moment dat sa-l lipseasca de binecuvantarile care decurg din disciplina. Cei care pretind ca vindeca pe oricine si oricand nu tin deloc seama de aceasta. Nici chiar lumea nu procedeaza astfel.

Niciodata un om cinstit, cunoscand ca vecinul sau este un tata bun de familie, care isi creste copiii dupa principii excelente, nu va interveni in guvernarea familiei sale, cu toate ca sufera sa vada ca pedepseste pe unul dintre copiii sai; dar, avand incredere in tatal pe care-l cunoaste, il lasa sa

lucreze.

Vom gandi poate ca este opusul celor aratate in epistola apostolului Iacov (5.14-16), a adevarurilor care le preced. Recunoastem toata puterea acestui pasaj, asa cum este scris. Apostolul Iacov admite ca este o adunare intr-o localitate. El admite cazul cand unul dintre cei care o compun este bolnav. Acesta trebuie sa-i cheme pe batranii adunarii - nu pe cei care-i convin, ci pe aceia care au caracterul de batran, in sensul pe care il descrie Cuvantul lui Dumnezeu (vezi 1 Timotei 3.1-7 si Tit 1.5-9).

Dupa Scriptura, batranii adunarii sunt dotati cu intelepciune si inteligenta spirituala ca roada a unei lungi experiente in evlavie. Aceasta ii face capabili sa inteleaga daca trebuie sa raspunda la chemarea care le este adresata. Daca bolnavul gaseste astazi asemenea oameni in asemenea mediu si in asemenea imprejurari, ei vor putea proceda dupa invatatura epistolei lui Iacov

Se citeaza si textul 1 Ioan 5.14- 15: „... *Daca cerem ceva dupa voia Lui, ne asculta. Si, daca stim ca ne ascultata orice cerem, stim ca avem lucrurile pe care le-am cerut de la El*”. Dar aici este vorba de a cere ceva DUPA VOIA SA

Gasim oare deseori spiritualitatea necesara pentru a cunoaste voia lui Dumnezeu? Tot ce se petrece sub ochii nostri ne face sa raspundem negativ. De unde vine aceasta? Pentru ca nu se tine seama de faptul ca rugaciunea este expresia dependentei, iar nu a unui act al propriei vointe care vrea sa dicteze un ordin lui Dumnezeu. Dumnezeu nu asculta de om.

Pe de alta parte, sa nu uitam ca rugaciunea si implinirea ei sunt in legatura cu:

1. Starea sufletului celui pentru care se face rugaciunea. „*Rugati-va pentru noi*” - spune apostolul Pavel - „*pentru ca suntem convinsi ca avem o buna constiinta, dorind sa ne purtam bine in toate*” (Evrei 13.18). Citim in Isaia 59.1-2: „*Iata, mana Domnului nu este prea scurta ca sa mantuiasca, nici urechea Lui nu este prea tare ca sa auda, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despartire intre voi si Dumnezeul vostru; pacatele voastre va ascund fata Lui si-L impiedica sa va asculte*”.

Dumnezeu poate sa elibereze - nu ne indoim, dar trebuie sa fim in starea care sa-l permita sa faca acest lucru, in momentul in care-l cerem.

2. Implinirea tine cont si de starea in care se afla cel care se roaga: „*Mare putere are cererea fierbinte a celui drept*” (Iacov 5.16).

„*Daca as fi privit nelegiuirea in inima mea, Domnul nu m-ar fi auzit*” (Psalmul 66.18).

„*Vreau deci ca barbatii sa se roage in orice loc, ridicand maini sfinte, fara manie si fara indoiala*” (1 Timotei 2.8).

„... *Daca este cineva temator de Dumnezeu si face voia Lui, pe acela il asculta*” (Ioan 9.31).

Numai Dumnezeu cunoaste starea celor care Il roaga si a celor pentru care ne rugam noi. El procedeaza cu fiecare dupa aceasta cunoastere divina, cu o intelepciune si cu o dragoste

desavarsita. Cine suntem noi, ca sa pretindem sa faca ce ne place noua?

Lipsa comuniunii cu Dumnezeu si, ca urmare, lipsa unei stari spirituale potrivite este marea cauza a neindeplinirii rugaciunilor noastre.

„Eu dar stiam ca intotdeauna Ma asculti” (Ioan 11.42).

Dar, cand nu avem o stare spirituala si de evlavie potrivita si nu putem cunoaste voia lui Dumnezeu in ceea ce dorim sa primim, putem sa expunem cu totii si totdeauna nevoile noastre si ale fratilor nostri in rugaciuni si cereri cu multumiri (dupa Filipeni 4.6).

Raspunsul promis, dar cu totul diferit de ceea ce am cerut, va fi imediat, daca ascultam de aceasta pretioasa incurajare: „ Si pacea lui Dumnezeu, care intrece orice intelegere, va pazi inimile voastre si gandurile voastre in Hristos Isus”.

In loc sa ne agitam, asteptand sa primim ce am cerut, inimile noastre vor fi pazite de pacea lui Dumnezeu. Fara proprie vointa, vom astepta sa intervina cand si cum va gasi El potrivit.

Cuvantul lui Dumnezeu este plin de indemnuri la rugaciune; nu le ignoram, desigur. Se spune ca rugaciunea este respiratia omului nou. „Rugati-va fara incetare”, spune tesalonicenilor apostolul. Daca ne dam seama cu adevarat de prezenta Domnului, tot ce vedem in aceasta lume trista ne face sa ne ridicam sufletul catre Dumnezeu, in mijlociri si rugaciuni de tot felul. Sa putem cu totii sa facem aceasta cat mai bine! Ceea ce nu putem pretinde este faptul de a ne folosi de credinta si de rugaciune pentru a impune lui Dumnezeu vointa noastra. Cei care procedeaza astfel nu tin deloc seama de invataturile Cuvantului lui Dumnezeu.

Sunt totusi unele cereri despre care stim sigur ca sunt dupa voia lui Dumnezeu. Stim ca „Dumnezeu vrea ca toti oamenii sa fie mantuiti si sa vina la cunostinta adevarului”. Ii este deci cu totul placut sa-l cerem mantuirea pacatosilor. Sunt si alte lucruri care au legatura cu gloria Domnului sau cu binele spiritual al sfintilor Sai, cu progresul lor sau al nostru, cu lucrarea Domnului in Adunare si in lume.

Avem incredintarea ca Dumnezeu ne asculta in privinta acestor lucruri, in timp ce, daca este vorba de imprejurari particulare care tin de guvernarea lui Dumnezeu, voia Sa cu privire la noi este de cele mai multe ori neinteleasa de noi.

* * *

Cei care pretind astazi ca au putere miraculoasa nu se refera numai la invataturile lui Iacov (5.12-18). Ei gandesc ca sunt in beneficiul unei miscari a Duhului lui Dumnezeu, reproducand ceea ce a avut loc la Cincizecime, ca un fel de „ploaie tarzie”.

Vedem in cartea Faptele Apostolilor ca puterea miraculoasa de atunci nu a fost data pentru cei credinciosi, ci ca semn pentru necredinciosi (1 Corinteni 14.22), in vederea intemeierii Adunarii, a casei lui Dumnezeu in aceasta lume. Nu se vede ca puterea miraculoasa a apostolilor s-ar fi exercitat in favoarea celor credinciosi, afara de cazul lui Dorca (Fapte 9.43), singura exceptie

cunoscuta, cu toate ca aceasta a fost o inviere, nu o vindecare, si nu a avut ca urmare faptul ca „multi au crezut in Domnul" (versetul 42).

Mai mult, aceasta minune a avut loc in situatia tranzitorie, cand Biserica era scoasa din iudaism inainte ca apostolul Pavel sa fie chemat sa reveleze adevarul cu privire la unitatea Trupului lui Hristos, compus din iudei si natiuni.

Astazi suntem departe de intemeierea Bisericii, fapt care ar crea o interventie puternica si impresionanta din partea lui Dumnezeu pentru a implini lucrarea Sa fie in mijlocul iudeilor impietriti (acestia afisau originea divina a religiei lor pentru a se opune lucrarii harului), fie in mijlocul natiunilor cazute in intunecimile paganismului.

Dimpotriva, noi traim in mijlocul ruinei acestei biserici in care oamenii, purtand inca numele de crestin, calca in picioare pe Fiul lui Dumnezeu, considera profan sangele legamantului prin care au fost pusi deoparte din iudaism si din paganism si insulta pe Duhul harului (vezi Evrei 10.29). Acest Duh, mai intristat ca niciodata in crestinatate, nu poate sa lucreze ca si cum Biserica ar fi credincioasa. A implini acte ale puterii de la inceput ar insemna sa confirmi dezordinea, revolta fata de Dumnezeu si nesupunerea fata de Capul Adunarii.

Credincios, misiunii care i-a fost incredintata, Duhul Sfant Se ocupa intotdeauna de cei credinciosi, El fiind Mangaietorul pe care Domnul L-a trimis in absenta Sa ca sa-i intretina in legatura cu El, pana la venirea Sa; El este credinciosul Eliezer, insotind mireasa pana in tara Mostenitorului ceresc. El ii stimuleaza intotdeauna pe lucratori pentru evanghelizare si pentru zidirea Trupului lui Hristos. Resursele de care Se foloseste Duhul pentru aceasta sunt la fel de intacte ca si la inceput, dar li se acorda mai putina atentie decat lucrurilor care il pun in evidenta pe om.

Sub actiunea aceluiasi Duh, credinciosii pot implini indemnul apostolilor: „Si ei staruiau in invatatura apostolilor si in comuniunea apostolilor, in frangerea painii si in rugaciuni" (Fapte 2.42); ei pot „sa pastreze unitatea Duhului, in legatura pacii" (Efeseni 4.3), sa asculte de Cuvant, ramanand la lucrurile pe care le invata El. Pentru toate aceste lucruri avem siguranta Duhului, dar, repetam, nu se poate confirma, printr-o desfasurare a unor puteri miraculoase, dezordinea din Biserica si neascultarea copiilor lui Dumnezeu.

O trasatura caracteristica a zilelor din urma, a acestor zile rele la care am ajuns, este faptul ca se vorbeste mult de putere si foarte putin de ascultarea de Cuvantul lui Dumnezeu.

Respingand cunostinta care duce la credinta simpla in Cuvantul Sau, suntem foarte dispusi sa primim o putere suspecta, care n-are nimic comun cu Duhul lui Dumnezeu, puterea admirata de oameni si care se va rezuma mai tarziu la aceea de „Omul pacatului". Celor care pandesc puterea supranaturala, Satan nu cere decat sa le ofere puterea lui pentru a o inlocui pe cea a Duhului Sfant. Acest vrajmas siret nu pierde nici o ocazie ca sa si-o prezinte, intotdeauna impodobita cu numele Duhului Sfant. Nu este nevoie sa fii prea clarvazator pentru a-i deosebi pe inainte-alergatorii „puterii mincinoase" despre care vorbeste apostolul in 1 Tesaloniceni 2. Aceasta din urma isi va atinge deplina dezvoltare imediat dupa ridicarea Bisericii. Ea isi strange de pe acum multumile in panza ei, cum face paianjenul cu prada lui.

Pentru a scapa de subtilitatile vrajmasului, autor al tuturor miscarilor antiscrituristice actuale in crestinatate, care vor duce la apostazia completa, sa ramanem alipiti in toata simplitatea de Cuvantul lui Dumnezeu.

El ne ocupa cu Domnul Hristos si nu cu noi insine. El nu acorda celui credincios nici un loc in aceasta lume, afara de martor al unui Mantuitor dispretuit si respins. Sa cautam sa progresam in tot ce ii este placut, pana la apropiata Sa venire, punand in practica ceea ce cunoastem despre voia Sa, prin Cuvant.

In favoarea tuturor acelora care vor sa-L asculte simplu, Dumnezeu raspunde rugaciunii sublime a Fiului Sau, din noaptea cand a fost vandut: „ Sfinteste-i prin Adevarul Tau, Cuvantul Tau este Adevarul".

clickbible.org